

STRETNUTIE - SETKÁNÍ
FESTIVAL FARIEB A PRIATELSTVA
TRENČÍN - UHĚRSKÉ HRADIŠTĚ

**PROGRAM
 CEZHRANIČNEJ
 SPOLUPRÁČE**
 SLOVENSKÁ REPUBLIKA
 ČESKÁ REPUBLIKA

**EURÓPSKA ÚNIA
 EURÓPSKY FOND
 REGIONÁLNEHO ROZVOJA**
 SPOLOČNE BEZ HRANÍČ

**TRENČIANSKY
 SAMOSPRÁVNÝ
 K R A J**

**TENTO MIKROPROJEKT JE SPOLUFINANCOVANÝ EURÓPSKOU ÚNIOU,
 Z PROSTRIEDKOV FONDU MIKROPROJEKTOV SPRAVOVANÉHO
 TRENČIANSKYM SAMOSPRÁVNÝM KRAJOM**

Naše zem, naše krajina, večné pouto. V dobrém i ve zlém, v radosti i ve smutku... S úctou stále spolu. Ano, stále žijí neobyčejní lidé, kteří zpívají, malují a hlavně milují píseň „Kde domov můj...“.
Sláva jim!!

*Mgr. A. Antonín Mach,
ředitel Klubu kultury Uherské Hradiště*

Takmer polstoročie sa stretávajú amatérski výtvarníci a fotografi z obidvoch strán rieky Moravy – moravsko-slovenského pomedzia, aby verejne prezentovali svoje postrehy, pocity a postoje stvárnené cez ich oči, dušu, srdce, ruky...

Vďaka všetkým a za všetkých za krásne chvíle...

*Mgr. Vladimír Zvalený,
riaditeľ Trenčianskeho osvetového strediska
v Trenčíne*

Motto:

„Tradície sú životné poistky... Tradície naštartujú starý poriadok a ten vráti životu zmysel a chuť; túžbu žiť život na všetky spôsoby...“

Rudolf Dobiáš

Takmer štyri desaťročia spolupráce Trenčianskeho osvetového strediska v Trenčíne a Klubu kultury v Uherskom Hradišti, v oblasti zachovávaní spoločnej histórie, tradičnej ľudovej kultúry a v oblasti podpory a rozvoja výtvarného a fotografického umenia, nás oprávňujú hovoriť o tradícii. O tradícii, ktorú nedelí hranica a nenaruša žiadna bariéra, ani jazyková.

Publikácia *Stretnutie – Setkání – festival farieb* a priateľstva tvorí mozaiku spoločných podujatí – spoločných výstav fotografov (od roku 1970) a prvých stretnutí fotografov (od roku 1978), ktorí si neskôr pozvali svojich priateľov výtvarníkov (od roku 1993), družobných kolektívnych výstav (od roku 1985) a autorských výstav fotografov a výtvarníkov (od roku 1981), realizovaných raz na moravskej strane (Uherský Brod, Uherské Hradiště, Buchlovice, Mikulčín vrch, Starý Hrozenkov) a raz na slovenskej strane (Soblahov, Drietoma, Trenčianske Teplice, Trenčín) moravsko-slovenského pomedzia. Pomedzia, kde niečo z jednej strany končí a z druhej niečo začína, kde sme súčasne na konci a na začiatku, kde máme na dosah spomienky na spoločne zažitú okamihy, ale i cestu k budúcim stretnutiam – setkáním.

Našou snahou bolo zaznamenať všetky podujatia: 34 tvorivých stretnutí fotografov a výtvarníkov, viac ako desať ročníkov fotografickej súťaže FOPO 8, spoločné výstavy fotokupín Impuls, Méta a Kontakt, 27 spoločných kolektívnych výstav výtvarníkov a fotografov a ich repríz a 42 autorských výstav výtvarníkov a fotografov z regiónov Trenčín a Uherské Hradiště, prostredníctvom fotografií a textov

Rudolf Dobiáš

Stretnutie

*A sme tu opäť. Ako Vianoce.
Na stole svieca, kvet a krajec chleba.
Nad nami blankyt sviatočného neba,
svit hviezd si líha na kopce.*

*A sme tu znovu ako prvý sneh,
ten ešte čistý, čerstvo napadaný.
Sneh ako dieťa narodené z panny,
keď nad ním slnko horí ako lieh.*

*A sme tu radi, aj keď niekto z nás
si tajnú trýzeň možno nesie v sebe.
Srdce tú bolesť ako vtáča vstrebe
a vráti očiam vyhasnutý jas.*

*A sme aj tichí ako v kostole.
Mladí i starí. Hriešnici aj svätí.
Radostná pieseň o chvíľku sa vznieti
z uhlíka, tlejúceho v popole.*

*Šťastlivé nech sú všetky Vianoce!
Tie nablízku, aj tie v nedohľadne.
Nech táto chvíľa všetkým dobre padne!
Nech prinesie aj dobré ovocie!*

z katalógov vydaných k výstavám a textov, ktoré odzneli na vernisážach. Veríme, že sa nám to podarilo. Medzi podujatia sme zaradili aj výstavy spolupracujúcich profesionálnych výtvarníkov: Jozefa Vydrnáka, Vladimíra Kudlíka a Branislava Kristína a fotografa Antona Štubňu.

Ďakujeme Janovi Tlukovi, Jarke Tichej, Milanovi Boudovi a tiež absolventke štúdia maľby a dejín umenia Petre Baroňovej, ktorá v roku 2012 prevzala výstavnú činnosť a aktivity výtvarníkov a fotografov v regióne Uherské Hradiště, za pomoc a cenné rady pri zostavení publikácie. A najmä všetkým výtvarníkom a fotografom, ktorí sa festivalu farieb a priateľstva zúčastnili.

*Janka Masárová, Miroslav Potyka
zostavovatelia*

História družobných stretnutí fotografov a výtvarníkov regiónov Trenčín a Uherské Hradiště

1978

1. družobné školenie fotoamatérov okresov Trenčín a Uherské Hradiště

20. – 22. 10. 1978, Soblahov

Lektori: Taras Kuščynskij, Margita Štecková, Milan Borovička

1979

2. družobné školenie fotoamatérov okresov Trenčín a Uherské Hradiště

12. – 13. 10. 1979, Žitková

Lektori: Petr Sikula, Jozef Poláček, Margita Štecková

1980

3. družobné školenie fotoamatérov okresov Trenčín a Uherské Hradiště

Klobušice pri Ilave

Lektori: Miloslav Stibor, Peter Francisci, Ivan Kozáček, Jozef Keppert

1981

4. družobné školenie fotoamatérov okresov Trenčín a Uherské Hradiště

Mikulčín vrch

Lektori: Milota Havránková, Vilém Reichmann, František Chrástek, Miro Vojtek, Bohumil Kabourek

1982

5. družobné školenie fotoamatérov okresov Trenčín a Uherské Hradiště

Mikulčín vrch

Lektori: Fero Tomík, Miroslav Bílek, Jan Beran

1983

6. družobné školenie fotoamatérov okresov Trenčín a Uherské Hradiště

Strání

Lektori: Zdeněk Thoma, Ján Krížik, Vlado Bača

1984

7. družobné školenie fotoamatérov okresov Trenčín a Uherské Hradiště

19. – 21. 10. 1984, Trenčín-Kubrica

Lektori: Magdaléna Robinsonová, Peter Hajduch, Jiří Horák, Anton Štubňa

1985

8. družobné školenie fotoamatérov okresov Trenčín a Uherské Hradiště

4. – 6. 10. 1985, Mikulčín vrch

Lektori: Tibor Huszár, Viera Sláviková, Antonín Dufek, Vlado Bača
Súčasťou školenia bola účasť na výstave fotografií Vlada Baču v Uherskom Brode.

1986

9. družobné školenie fotoamatérov okresov Trenčín a Uherské Hradiště

10. – 12. 10. 1986, Soblahov

Lektori: Eugénia Sikorová, Rudolf Sikora, Jan Hudeček

1987

10. družobné stretnutie a školenie fotoamatérov okresov Trenčín a Uherské Hradiště

20. – 22. 11. 1987, Mikulčín vrch

Lektori: Vlado Bača, Ivan Kozáček, Petr Sikula, Jan Beran, Jiří Horák, Pavel Dias

1988

11. družobné stretnutie a školenie fotoamatérov okresov Trenčín a Uherské Hradiště

14. – 16. 10. 1988, Soblahov

Lektori: Jozef Kubíček, Vlado Hák

Stretnutie amatérskych výtvarníkov okresov Trenčín a Uherské Hradiště

23. – 25. 9. 1988, Beckov

Lektori: Juraj Oravec, Peter Lehocký, Igor Meško

1989

12. družobné stretnutie a školenie fotoamatérov okresov Trenčín a Uherské Hradiště

1. – 3. 12. 1989, Mikulčín vrch

Lektori: Pavel Dias, Petr Sikula, Vlado Bača, František Chrástek

Stretnutie amatérskych výtvarníkov okresov Trenčín a Uherské Hradiště

3. – 5. 11. 1989, Trenčianske Teplice

Lektori: Pavol Muška, Silvia Čierniková, Juraj Oravec

1990

13. družobné stretnutie a školenie fotoamatérov okresov Trenčín a Uherské Hradiště

7. – 9. 12. 1990, Soblahov

Lektori: Miroslav Hucek, Miroslav Kohl, Marián Pauer, Oľga Bleylová, Ivan Kozáček, Svetlo Ábel

Školenie neprofesionálnych výtvarníkov okresu Trenčín za účasti výtvarníkov z okresu Uherské Hradiště

12. – 14. 10. 1990, Soblahov

Lektori: Marián Kvasnička, Pavol Muška, Pavel Floss

1991

14. družobné školenie fotoamatérov okresov Trenčín a Uherské Hradiště

8. – 10. 11. 1991, Mikulčín vrch

Lektori: Jindřich Šreit, Bohuslav Růžička, Vlado Gloss, Miroslav Pokorný
Hostia: Ivan Kozáček, Pavel Dias, Vlado Bača

Soblahov 1978

Školenie výtvarníkov okresu Trenčín

26. – 27. 10. 1991, Trenčianske Teplice
Lektori: Pavol Muška, Marián Kvasnička

1992

15. družobné školenie fotoamatérov okresov Trenčín a Uherské Hradiště

6. – 8. 11. 1992, Trenčianske Teplice
Lektori: Fero Tomík, Ján Krížik, Ivan Kozáček, Anton Štubňa, Milan Borovička, Miroslav Bílek

Školenie neprofesionálnych výtvarníkov okresu Trenčín

2. – 4. 10. 1992, Trenčianske Teplice
Lektor: Ilja Holešovský

1993

16. družobné školenie fotoamatérov okresov Trenčín a Uherské Hradiště a školenie neprofesionálnych výtvarníkov oboch okresov

12. – 14. 11. 1993, Mikulčín vrch
Lektori: Igor Zhoř, Jan Beran, Eugénia Sikorová, Rudolf Sikora

1994

17. družobné školenie fotoamatérov a výtvarníkov okresov Trenčín a Uherské Hradiště

21. – 23. 10. 1994, Drietoma-Liešna

1995

18. družobné školenie fotoamatérov a výtvarníkov okresov Trenčín a Uherské Hradiště

13. – 15. 10. 1995, Mikulčín vrch
Lektori: Ján Kudlička, Marián Pauer, Miško Moarch Eveno, František Chrastek

1996

19. družobné stretnutie fotografov a výtvarníkov okresov Trenčín a Uherské Hradiště

25. – 27. 10. 1996, Drietoma-Liešna
Lektori: Igor Benca, Karol Felix, Martin Štěpánek, Štefan Horák, Vojtěch Kolenčík
Hostia: členovia Grafičanky

1997

20. družobné stretnutie fotografov a výtvarníkov okresov Trenčín a Uherské Hradiště

24. – 26. 10. 1997, Kordárna Starý Hrozenkov
Lektori: Jan Černý, Vlado Bača, Juraj Oravec

Soblahov 1990

Mikulčín vrch 1991

Mikulčín vrch 1991

1998

21. družobné stretnutie fotografov a výtvarníkov okresov Trenčín a Uherské Hradiště

6. – 8. 11. 1998, Kordárna Starý Hrozenkov
Lektori: Jan Černý, Evžen Nikolaj Hajdaj, Marián Pauer, Miroslav Ďurža

1999

22. družobné stretnutie fotografov a výtvarníkov okresov Trenčín a Uherské Hradiště

29. – 31. 10. 1999, Starý Hrozenkov
Lektori: Bohumír Bachratý, Ctibor Bachratý, Pavel Dias
Hostia: študenti FAMU Praha

2000

23. družobné stretnutie fotoamatérov a neprofesionálnych výtvarníkov okresov Trenčín a Uherské Hradiště

10. – 12. 11. 2000, Starý Hrozenkov
Lektori: Peter Flint, František Krňávek, Jozef Vydrnák, Jan Halady

2001

24. družobné stretnutie fotoamatérov a neprofesionálnych výtvarníkov okresov Trenčín a Uherské Hradiště

27. – 28. 10. 2001, Starý Hrozenkov
Lektori: Antonín Mach, Marián Pauer, Igor Meško

2002

25. družobné stretnutie fotoamatérov a neprofesionálnych výtvarníkov okresov Trenčín a Uherské Hradiště

18. – 20. 10. 2002, Starý Hrozenkov
Lektori: Marta Svítková, Pavel Bezdečka, Miroslav Knapp, Evžen Nikolaj Hajdaj

2003

26. družobné stretnutie fotoamatérov a neprofesionálnych výtvarníkov okresov Trenčín a Uherské Hradiště

17. – 19. 10. 2003, Starý Hrozenkov
Lektori: Miloslav Stibor, Lýdia Ivaňová, Miroslav Kukuc, Peter Ondrejovič

2004

27. družobné stretnutie fotoamatérov a neprofesionálnych výtvarníkov okresov Trenčín a Uherské Hradiště

22. – 24. 10. 2004, Starý Hrozenkov
Lektori: Eva Harmadyová, Vilo Polák, Lenka Luklová, František Janouš

2005

28. družobné stretnutie fotoamatérov a neprofesionálnych výtvarníkov okresov Trenčín a Uherské Hradiště

21. – 23. 10. 2005, Starý Hrozenkov

Lektori: Vladimír Kudlík, Lenka Jurečková, Milan Kostka

2006

29. družobné stretnutie fotoamatérov a neprofesionálnych výtvarníkov okresov Trenčín a Uherské Hradiště

10. – 12. 11. 2006, Starý Hrozenkov

Lektori: Standa Navrátil, Milan Bouda, Štefan Kubovič, Jozef Vydrnák

Trenčianske Teplice 1992

2007

30. družobné stretnutie fotoamatérov a neprofesionálnych výtvarníkov okresov Trenčín a Uherské Hradiště

26. – 28. 10. 2007, Starý Hrozenkov

Lektori: Marián Pauer, Fero Tomík, Milan Raška, František Pavlica

2008

30. družobné stretnutie fotoamatérov a neprofesionálnych výtvarníkov okresov Trenčín a Uherské Hradiště

24. – 26. 10. 2008, Starý Hrozenkov

Lektori: Fero Tomík, Jiří Vlach, Jan Botek, Oliver Porubský

Prečíslovanie: 1. stretnutie sa konalo v roku 1978.

Mikulčín vrch 1993

Liešna 1996

2009

31. družobné stretnutie fotoamatérov a neprofesionálnych výtvarníkov okresov Trenčín a Uherské Hradiště

2. – 4. 10. 2009, Kordárna Starý Hrozenkov

Lektori: Jan Pospíšil, Lubomír Pospěch, Lýdia Ivaňová, Ilja Holešovský

2010

32. družobné stretnutie – Tvorivá dielňa a stretnutie výtvarníkov a fotografov regiónov Trenčín a Uherské Hradiště

22. – 24. 10. 2010, Starý Hrozenkov

Lektori: František Petrák, Jan Karásek, Vladimír Morávek, Ján Hubinský

2011

33. družobné stretnutie – Tvorivá dielňa a stretnutie výtvarníkov a fotografov regiónov Trenčín a Uherské Hradiště

21. – 23. 10. 2011, Starý Hrozenkov

Lektori: Pavel Dias, Ašot Arakeljan, Marián Komáček, Gabriel Kosmály

Starý Hrozenkov 2003

2012

34. družobné stretnutie – Tvorivá dielňa a stretnutie výtvarníkov a fotografov regiónov Trenčín a Uherské Hradiště

19. – 21. 10. 2012, Starý Hrozenkov

Lektori: Pavel Dias, Zdeněk Hudeček, Jaroslav Uhel, Jan Tluka

V rámci mikroprojektu Stretnutie – Setkání – festival farieb a priateľstva

História kolektívnych družobných výstav fotografov a výtvarníkov regiónov Trenčín a Uherské Hradiště

1970

FOPO • Fotografie moravsko-slovenského pomezí – 1. ročník marec 1970, Luhačovice

Autori Trenčín: Čestmír Harníček, Július Kákoš, Garay, Jozef Poláček, Ján Janega;
Uherské Hradiště: František Janouš, Evžen Hajdaj, Josef Pilka

1973

FOPO 8 • Fotografie moravsko-slovenského pomezia – 4. ročník 1973, Senica

Autori Trenčín: Jozef Poláček, Pavol Hudcovic, Ján Janega, Oliver Porubský, Roman Porubský;
Uherské Hradiště: Petr Titz, Štefan Jambrich, František Janouš, Pavel Zatloukal

1974

FOPO 8 • Fotografie moravsko-slovenského pomezí – 5. ročník 1974, Břeclav

Autori Trenčín: Július Kákoš, Jozef Poláček, Štefan Švec, Oliver Porubský, Roman Porubský;
Uherské Hradiště: Petr Titz, Štefan Jambrich, František Janouš

1980

FOPO 8 • Fotografie moravsko-slovenského pomezia – 10. ročník 1980, Senica

Autori Trenčín: Roman Porubský, Jozef Poláček, Ondrej Mareček, Mikuláš Bányász, Jan Tluka;
Uherské Hradiště: František Frýza, Petr Titz, Jiří Rohel, Petr Hampala

1981

XI. ročník fotografickej súťaže okresov moravsko-slovenského pomezia – FOPO 8

25. 9. – 16. 10. 1981, Trenčín
Autori Trenčín: Svetozár Ábel, Jozef Machala, Oliver Porubský, Štefan Švec, Jan Tluka;
Uherské Hradiště: Petr Titz, František Frýza, Štefan Jambrich, Jiří Rohel, Vladimír Tvrdoň

1982

Fotografie z moravsko-slovenského pomezia • Z tvorby autorov okresov moravsko-slovenského pomezia

1982, Komorná galéria fotografie MDKO Bratislava

1983

Výstava fotografií XIII. ročník súťaže FOPO 8

27. 5. – 26. 6. 1983, Výstavná sieň ZKP Uherský Brod
Autori Trenčín: Jozef Poláček, Jan Tluka, Jiří Tomis, Roman Porubský, Ján Janega;
Uherské Hradiště: Petr Titz, Vladimír Tvrdoň, Štefan Jambrich, Jiří Rohel

1984

Amatérska výtvarná tvorba okresu Trenčín december 1984, Uherský Brod

1985

Družobná výstava neprofesionálnych výtvarníkov okresov Trenčín a Uherské Hradiště Stretnutie

1. 5. – 2. 6. 1985, Delová bašta Trenčianskeho hradu Trenčín
Autori Trenčín: Igor Meško, Rudolf Dostál, Ján Robich, Július Činčár, Ján Hubinský, Ľudovít Kňažko, Dana Erteľová, Ladislav Belica, Stanislav Lubina, Štefan Scherhauser, Josef Jelínek, Pavol Prievalský, Július Remper, Dušan Zornička, Elena Rumánková, Jana Budayová, Róber Radič, Vladimír Janoušek, Ján Šípka, Jaroslav Hošťálek, Jozef Syrový;
Uherské Hradiště: Drahoslava Burďáková, František Šrahůlek, Jaroslav Stuška, Vladimír Kodrta, Ctírad Bass, Jaroslav Abrahám, Alois Juřena, Jozef Škrášek, Miroslav Bystřický

Družobná výstava fotokupín Méta Trenčín a Impuls Uherské Hradiště

13. 9. – 6. 10. 1985, kino Moskva Trenčín
Repríza výstavy: december 1985, Stará Turá

1986

Výstava neprofesionálnej výtvarnej tvorby okresu Uherské Hradiště

1. – 31. 5. 1986, Delová bašta Trenčianskeho hradu Trenčín
Autori: Zuzana Kahánková, Ctírad Bass, Jaroslav Abrahám, Zdeněk Kup, Stanislav Nemrava, Miroslav Bystřický, Drahoslava Burďáková, Jaroslav Kodrta, Denisa Heczová, Jaroslav Habáň, Zdeněk Vlasatik, Jaroslav Stuška, Pavel Trucla, Alois Juřena

Delová bašta Trenčianskeho hradu 1986

1987

Výstava amatérskych výtvarníkov okresu Trenčín august 1987, Uherský Brod

1988

Amatérska výtvarná tvorba okresu Trenčín

26. 8. – 25. 9. 1988, Uherský Brod
Autori: Peter Adamica, Ján Balaj, Karol Báš, Ladislav Belica, Július Činčár, Ján Hubinský, Ján Koválik, Stanislav Lubina, Viera Mešková, Peter Macko, Pavol Obst, Ján Robich, Jozef Steinecker, Ján Šípka, Jozef Špaček, Beňadik Vavruš, Dušan Zornička

Výstava fotokupiny Méta Trenčín a výstava fotokupiny Impuls z Uherského Hradišta

1. – 31. 5. 1988, Delová bašta Trenčianskeho hradu Trenčín
Autori Trenčín: Ján Janega, Jozef Machala, Jozef Poláček, Roman Porubský, Jiří Švec, Jiří Tomis, Ján Valenta;
Uherské Hradiště: František Frýza, Vladimír Graca, Petr Hampala, Štefan Jambrich, František Janouš, Jiří Rohel, Petr Titz, Vladimír Tvrdoň, Antonín Vlk, Pavel Zatloukal

1989

Výstava fotokupín Méta Trenčín a Kontakt Trenčín, hosť výstavy Antonín Kostka – Brumov-Bylnice

1. – 25. 7. 1989, synagóga v Trenčine
Výstava fotokupiny Kontakt pri MsKS Trenčín
2. – 14. 6. 1989, KD Sigma Hodonín

1990

Družobná výstava amatérskych výtvarníkov okresov Trenčín a Uherské Hradiště

1. – 31. 5. 1990, Delová bašta Trenčianskeho hradu Trenčín

Výstava členov výtvarnej skupiny SKP (Sdružený klub pracujících) v Uherskom Hradišti

7. – 29. 4. 1990, Delová bašta Trenčianskeho hradu Trenčín
Autori: Stanislav Nemrava, Jaroslav Kodrila, Zdeněk Vlasatík, Zdeněk Kup, Ctirad Bass, Miroslav Bystřický

Výstava fotokupiny Kontakt pri MsKS Trenčín

16. 3. – 1. 4. 1990, Brumov

1991

Výstava fotokupín Impuls Uherské Hradiště • Kontakt Trenčín

11. 9. – 6. 10. 1991, synagóga Trenčín

Trenčín 1991

Trenčín 1991

Delová bašta Trenčianskeho hradu 1992

1992

Spoločná výstava výtvarných prác – Združenie nezávislých výtvarníkov moravsko-slovenského pomedzia v Uherskom Brode a Združenie výtvarníkov pri Regionálnom kultúrnom stredisku v Trenčíne

17. 9. – 11. 10. 1992, Delová bašta Trenčianskeho hradu Trenčín
Autori Trenčín: Ján Balaj, Július Bruna, Izabela Bulková, Július Činčár, Jozef Dzielava, Marián Filo, Jaroslav Hošťálek, Ján Koválik, Dezider Krajčí, Viera Mešková, Pavol Obst, Milada Ondrušková, Anna Petrovská, Judita Pluhárová, Róber Radič, Július Remper, Ján Robich, Peter Slovák, Jozef Syrový, Ján Šípka, Jozef Švikruha; Uherský Brod: Františka Andrešicová, Eva Arvajová, Jan Barth, Milan Bouda, Hana Dinková, Jozef Hertl, Štefan Janičák, Zdena Jeglová, Zuzana Kaufmanová, Stanislav Knotek

1993

Družobná výstava neprofesionálnych výtvarníkov okresov Trenčín a Uherské Hradiště

9. 9. – 3. 10. 1993, Delová bašta Trenčianskeho hradu Trenčín

1994

Amatérska výtvarná tvorba okresov Trenčín a Uherské Hradiště

13. 5. – 12. 6. 1994, Klub kultury Uherské Hradiště
Repríza: 22. 6. – 20. 7. 1994, Delová bašta Trenčianskeho hradu

1995

Družobná výstava výtvarníkov okresov Trenčín a Uherské Hradiště

29. 9. – 20. 10. 1995, synagóga Trenčín

Trenčín 1996

1996

Výstava neprofesionálnej výtvarnej tvorby okresov Trenčín a Uherské Hradiště

14. 6. – 7. 7. 1996, synagóga Trenčín
Repríza: 13. 9 – 20. 10. 1996, Klub kultury Uherské Hradiště

1997

Družobná výstava výtvarníkov okresov Trenčín a Uherské Hradiště

7. – 28. 11. 1997, Výstavné priestory Mierové námestie 16 Trenčín
Repríza: 30. 1. – 28. 2. 1998, Klub kultury Uherské Hradiště

Slovensko-moravský večer – beseda pri cimbale – stretnutie výtvarníkov a folkloristov okresov Trenčín a Uherské Hradiště s účastníkmi projektu Pomocná ruka (na pomoc povodňami postihnutému Uherskému Hradišću)
Účinkovali: Címbalová hudba Gabrielovcov a gajdošské duo Jan Maděrič a Pavel Popelka z Uherského Hradišťa a ľudová hudba Mlynáři s gajdošom Martinom Bičanom z Trenčína
Organizátori: Združenie neprofesionálnych výtvarníkov pri TNOS, MsKS Trenčín, Trenčianske neformálne združenie v Trenčíne, Mestský úrad a Klub kultury Uherské Hradiště
7. 11. 1997, MsKS Dlhé Hony v Trenčíne

Trenčín 1999

1998
Družobná výstava výtvarníkov okresov Trenčín a Uherské Hradiště
10. 12. 1998 – 29. 1. 1999, Výstavné priestory Mierové námestie 16 Trenčín
Repríza: 3. – 24. 2. 1999, Klub kultury Uherské Hradiště; 26. 2. – 22. 3. 1999 Galerie Panský dům Uherský Brod

1999
Stretnutie – Setkání • Družobná výstava výtvarníkov okresov Trenčín a Uherské Hradiště
3. 12. 1999 – 14. 1. 2000, Výstavné priestory Mierové námestie 16 Trenčín

Trenčín 2001

Uherské Hradiště 2001

2000
Stretnutie – Setkání • Družobná výstava výtvarníkov okresov Trenčín a Uherské Hradiště
21. 1. – 21. 2. 2000, Galerie Panský dům Uherský Brod
Repríza: 25. 2. – 28. 3. 2000, Klub kultury Uherské Hradiště

2001
Družobná výstava neprofesionálnych výtvarníkov okresov Trenčín a Uherské Hradiště
19. 1. – 9. 2. 2001, Výstavné priestory Mierové námestie 16 Trenčín
Repríza: 16. 2. – 1. 4. 2001, Klub kultury Uherské Hradiště

Trenčín 2001

2002
Výstava výtvarníkov družobných okresov Trenčín a Uherské Hradiště Stretnutie – Setkání
25. 1. – 24. 2. 2002, Výstavné priestory Mierové námestie 16 Trenčín
Repríza: 13. 3. – 24. 4. 2002, Klub kultury Uherské Hradiště

Trenčín 2002

Trenčín 2002

Trenčín 2003

Trenčín 2004

2006
Stretnutie – Setkání • 21. družobná výstava výtvarníkov regiónov Trenčín a Uherské Hradiště

9. 1. – 26. 2. 2006, Mestská galéria Trenčín
Repríza: 10. 3. - 26. 4. 2006, Klub kultury Uherské Hradiště

2007
22. Stretnutie – Setkání • družobná výstava výtvarníkov regiónov Trenčín a Uherské Hradiště

16. 2. – 15. 3. 2007, Klub kultury Uherské Hradiště
Repríza: 16. 3. – 15. 4. 2007, Mestská galéria Trenčín

Trenčín 2004

Trenčín 2007

Trenčín 2006

Trenčín 2007

2003
Družobná výstava neprofesionálnych výtvarníkov regiónov Trenčín a Uherské Hradiště

24. 1. – 5. 3. 2003, Klub kultury Uherské Hradiště
Repríza: 7. 3. – 7. 4. 2003, Výstavné priestory Mierové námestie 16 Trenčín

2004
Stretnutie – Setkání • Družobná výstava výtvarníkov regiónov Trenčín a Uherské Hradiště

30. 1. – 2. 3. 2004, Klub kultury Uherské Hradiště
Repríza: 5. – 28. 3. 2004, Výstavné priestory Mierové námestie 16 Trenčín

2005
Stretnutie – Setkání • 20. družobná výstava výtvarníkov regiónov Trenčín a Uherské Hradiště

27. 1. – 2. 3. 2005, Klub kultury Uherské Hradiště
Repríza: máj 2005, Výstavné priestory Mierové námestie 16 Trenčín

Trenčín 2007

Uherské Hradiště 2007

Uherské Hradiště 2008

Mestská galéria Trenčín

Uherské Hradiště 2008

2008

23. Stretnutie – Setkání • družobná výstava výtvarníkov a fotografov regiónov Trenčín a Uherské Hradiště

1. – 24. 2. 2008, Mestská galéria Trenčín

Repríza: 12. 3. – 9. 4. 2008, Klub kultury Uherské Hradiště

2009

24. Stretnutie – Setkání • družobná výstava výtvarníkov a fotografov regiónov Trenčín a Uherské Hradiště

26. 2. – 15. 5. 2009, Mestská galéria Trenčín

Repríza: 19. 3. – 16. 4. 2009, Galerie Vladimíra Hrocha Klubu kultury Uherské Hradiště

Trenčín 2008

Uherské Hradiště 2010

Trenčín 2008

Uherské Hradiště 2010

Uherské Hradiště 2010

Uherské Hradiště 2010

Uherské Hradiště 2010

2010
Stretnutie – Setkání • 25. družobná výstava výtvarníků a fotografů regionů Trenčín a Uherské Hradiště
 4. 3. – 5. 4. 2010, Galerie Vladimíra Hrocha Klubu kultury Uherské Hradiště
 Repríza: 13. 4. 2010 – 9. 5. 2010, Mestská galéria Trenčín

Tradice Kopaničářských slavností • Fotografie, výtvarná díla, dokumenty
 Výstava výtvarníků a fotografů při příležitosti 50. výročí Kopaničářských slavností
 júl 2010, Obecní síň Starý Hrozenkov

Trenčín 2010

Trenčín 2011, predseda Trenčianskeho samosprávneho kraja
 MUDr. Pavol Sedláček, MPH

2011
Stretnutie – Setkání • 26. družobná výstava výtvarníků a fotografů regionů Trenčín a Uherské Hradiště
 3. 8. – 21. 8. 2011, Art centrum synagóga Trenčín
 Repríza: 8. 9. – 5. 10. 2011, Galerie Vladimíra Hrocha Klubu kultury Uherské Hradiště

ST RET NUT IE • SE TKÁNÍ FESTIVA L • FARTIEB • A PRIATEĽSTVA TRENČÍN – UHERSKÉ HRADIŠTĚ

Trenčín 2011

Art centrum synagóga, Trenčín

**2012
Stretnutie – Setkání • 27. družobná výstava výtvarníkov
a fotografov regiónov Trenčín a Uherské Hradiště**

8. 6. – 1. 7. 2012, Art centrum synagóga Trenčín
Repríza: 5. – 30. 9. 2012, Galerie Vladimíra Hrocha Klubu kultury
Uherské Hradiště
V rámci mikroprojektu Stretnutie – Setkání – festival farieb
a priateľstva

**FOPO 2012 • Fotografie pomezia – Fotografie pomezí –
– výstava zo súťaže amatérskej fotografie**

30. 11. – 31. 12. 2012, Výstavné priestory Trenčianskeho
samosprávneho kraja Trenčín
Repríza: 10. 1. – 5. 2. 2013, Galerie Vladimíra Hrocha Klubu kultury
Uherské Hradiště
V rámci mikroprojektu Stretnutie – Setkání – festival farieb
a priateľstva

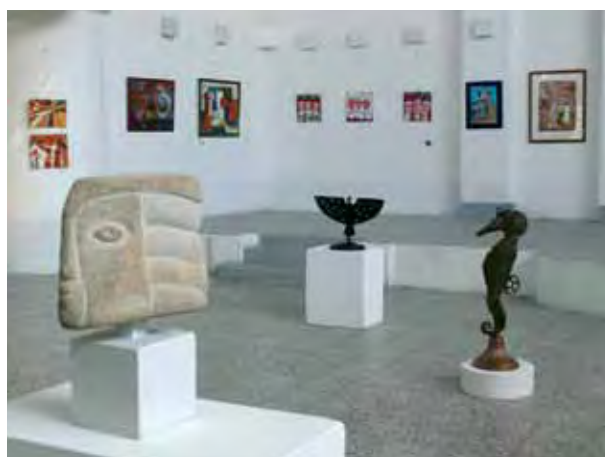
Trenčín 2012

Trenčín 2012

Trenčín 2012

Art centrum synagóga, Trenčín 2012

Uherské Hradiště 2012 – Galerie Vladimíra Hrocha

FOPO, Trenčín 2012

FOPO, Trenčín 2012 – výstavné priestory TSK

Uherské Hradiště 2012

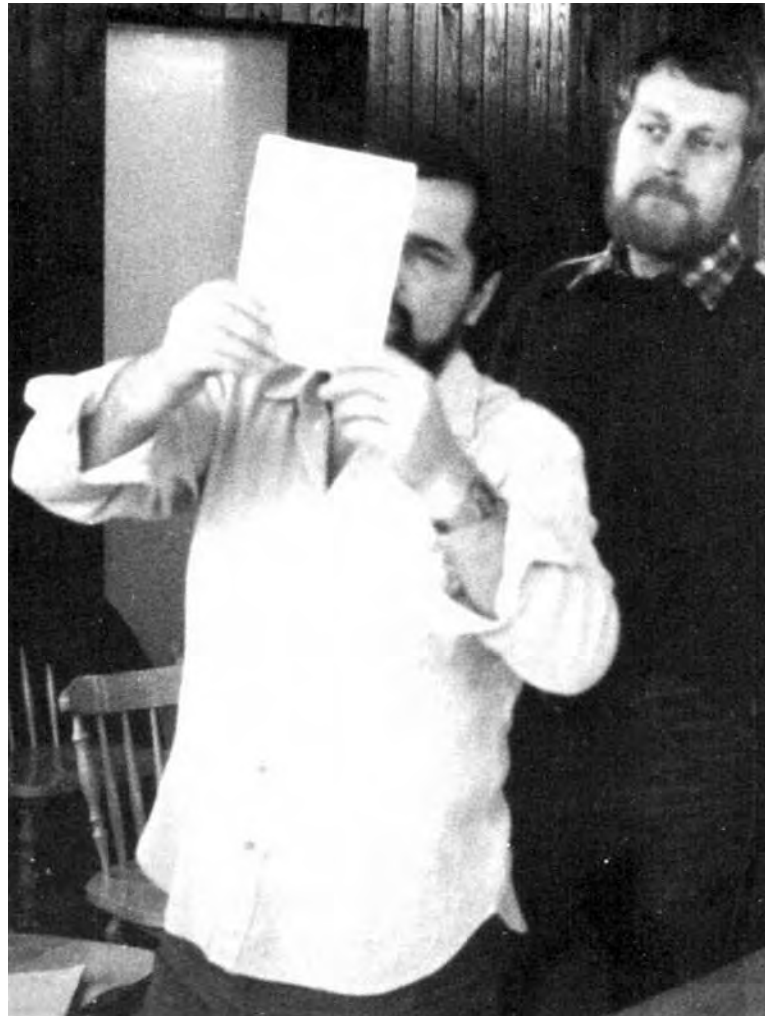
FOPO, Trenčín 2012

FOPO, Trenčín 2012

FOPO, Trenčín 2012

Starý Hrozenkov – Kordárna

FOPO 8

Tuto jednoduchou rovnici sestavili koncem loňského roku zástupci Břeclavi, Gottwaldova, Hodonína, Považské Bystrice, Senice, Trenčína, Uherského Hradiště a Vsetína, zadali ji jako úkol svým autorům a s výsledkem nyní předstupují před veřejnost.

Fotografie, vybrané porotou ukazují v dostatečné míře úroveň autorů moravsko-slovenského pomezí; ukazují shody i rozdíly ve vidění okolního světa a v tvůrčím přístupu k fotografovaným objektům. Všechny autory však spojuje jedno: snaha o moderní výraz a o myšlenkově a hlavně emotivně silnou fotografii. Fotografii, která očišťuje a ozvláštňuje náš pohled na realitu, mnohdy unavený každodenní stereotypností a zaběhaný do zafixovaných kolejí...

... Fotografie v oblasti moravsko-slovenského pomezí má bohatou tradici; navázání užší spolupráce mezi jednotlivými okresy je jen logickým vyústěním tradičně přátelských vztahů mezi moravskými a slovenskými autory. Věříme proto, že se FOPO 8 nestane jen běžnou soutěží a přehlídkou, ale spíše potřebou a nutností konfrontovat výsledky práce na úseku amatérské fotografie.

Miroslav Potyka, Uherské Hradiště 1970

10. ročník FOPO 8

Od záslužné iniciativy uherskohradištských fotografů amatérů a jejich výzvy k zdravému a podnětnému soutěžení na úseku výtvarné fotografie mezi tvůrci moravsko-slovenského pomezí uplynulo deset let. I když každé jubileum svádí k zamyšlení nad dosavadním průběhem a k jisté bilanci, nehodlám tak učinit z prostého důvodu, že soutěž stále žije svým každoročním pravidelným rytmem, má stále dobrou perspektivu a tendenci pokračovat v duchu progresivní tvorby, zachovat si i nadále svůj výchovný cíl a uskutečňovat přátelská setkání tvůrčích fotografů obou bratrských národů. ... Střídají se organizátoři výstav, objevují se noví autoři, tříbí se názory na tvůrčí fotografii v podnětných setkáních a seminářích a tak tento rytmický puls má dobré předpoklady k trvalé spolupráci. Každý nový ročník je tak vlastně novým pestrým kamenem, vytvářejícím mosaiku k oslavě spolupráce moravsko-slovenských styků...

... A tak i tato senická výstava, jistě přispěje k tomuto tvůrčímu dialogu a bratrské spolupráci obou národů na úseku výtvarné fotografie.

Jan Beran, AFIAP, Senica 1980

FOPO 8 (příklad tvorivej spolupráce)

Výstava je příkladem tvorivej spolupráce amatérských fotografů dvou bratrských národů. Příkladem spolupráce, která přináší mimoriadne pozitivní výsledky. FOPO 8 je sůtažná fotografická prehliadka tvorby autorů z osemich susediacich okresov na moravsko-slovenskom pomezí...

... Mottom sůtaže je družba a spolupráca. Osobitosť FOPO 8 nespočíva iba v tom, že sa tu konfrontujú rozličné prístupy k fotografickému vyjadrovaniu, vychádzajúce nielen z osobnostných rozdielov autorov, ale aj zo skutočnosti, že ich individuálne prínosy reprezentujú aj rozdielne kultúrne kontexty...

... Sme presvedčení, že tvorivá spolupráca autorov z okresov moravsko-slovenského pomezia môže byť inšpiratívnym impulzom. Příkladem angažovania sa, poučením.

Fero Tomík, Bratislava 1982

Výtvarná skupina Sdruženého klubu pracujících v Uherském Hradišti

Skupinu tvoří pevně stabilizovaný kruh členů, kteří se týdně scházejí „v otevřeném ateliéru“ k tvůrčím diskusím. Nadšená a pilná práce celého kolektivu nachází své místo na nejrůznějších neprofesionálních výstavách a soutěžích nejen v republice, ale i v zahraničí. Dostí značný počet ocenění, které členové skupiny získali, nepochybně ukazuje, že se zde tvoří s vědomím nezbytné tvůrčí odpovědnosti.

Bylo již několikrát zdůrazněno, že práce neprofesionálních výtvarníků má celou řadu zvláštních rysů. Jsou dány například tím, že jde o práci osob převážně již s vyhraněnými životními i estetickými názory (také v hradištské skupině nacházíme výtvarníky pevně zakotvené ve své denní práci, na pracovišti, v obci, v rodině), že jde o autory, kteří mají ustálený výtvarný vkus i vlastní představy o funkcích umění. Proto přistupují k tvůrčí práci s jistým očekáváním a od své činnosti proto i něco konkrétního chtějí. Většinou chtějí jistý „užitek“, i když třeba jen v podobě většího společenského uplatnění, nebo v podobě příležitosti k aktivnímu odpočinku či regenerace duševních sil...

... Vnitřní předpoklady skupiny jsou dány především opravdovým zájmem všech členů na rozvoji kolektivu i vlastního talentu. Skupina uplatňuje nekompromisní nároky na kvalitu tvorby, dbá, aby se věci nazývaly pravými jmény: slabé je nazýváno slabým, laciné laciným, kýč kýčem. Je to někdy bolestivé, ale kdo nesnese kritiku, nemůže ve skupině obstát. Ačkoliv skupinu tvoří řada individualit (lidé rozličného stáří a různého postavení od řadových dělníků po vedoucí pracovníky), všichni se podřizují zájmům skupiny. Dovedou i to, s čím se jinde jen zřídka setkáváme: umí se zříci třeba i lákavé účasti na výstavě, když nemají práce požadované úrovně. Kritičnost k sobě samému – to je nejvážnější vklad, který sám za sebe přináší ve prospěch celku.

Jaromír Šváb, 1983

Amatérská výtvarná tvorba okresu Trenčín

Neformální družba mezi úseky zájmové umělecké činnosti okresů Uherské Hradiště a Trenčín má dlouholetou tradici. Pravidelně se setkávají fotografové, vyměňují si výstavy, kontakty nalezli i filmaři a divadelníci, o folklórních souborech a dechovkách se ani nemusíme zmiňovat. Nyní můžeme na půdě našeho okresu přivítat další úsek zájmové umělecké činnosti

Uherský Brod 1984, vľavo M. Potyka, vpravo J. Remper

družebního okresu Trenčín – amatérskou výtvarnou tvorbu, která zde má pěknou a zajímavou tradici.

Věřím, že výstava přispěje k dalšímu a bližšímu poznání kulturně výchovné činnosti našich družebních okresů, neboť obdobná výstava bude v příštím období instalována v Trenčíně. A našim přátelům z Trenčína přejeme, aby se jejich práce u nás líbily.

Miroslav Potyka, Uherský Brod 1984

Amatérská výtvarná tvorba má v Trenčianskom okrese dlhoročnú tradíciu. Samozrejme, život a čas si zákonite vyžiadali zjednotenie, pevný organizačný základ v záujme zabezpečenia rastu umeleckej úrovne.

Od počiatku organizovaného amatérskeho výtvarného

ho hnutia na Trenčiansku nás delia tri desaťročia. Vtedy, v roku 1953 sa záujemcovia o výtvarné umenie sústredili okolo akademickej maliarky Ireny Schidlay-Slavinskej, a tak sa začalo formovanie dnešného Výtvarného strediska pri Mestskom kultúrnom a spoločenskom stredisku v Trenčíne.

V priebehu vývoja sa vo vedení vystriedali poprední trenčianski profesionáli – akademicí maliari Rudolf Moško, Marián Sučanský až po akademickeho sochára Petra Lehockého.

Zameranie výtvarného strediska prešlo nejednou koncepčnou zmenou. Od pôvodne chápanej výtvarnej činnosti ako oddychovej sa dnes od členov vyžaduje cieľavedomá práca opierajúca sa o vlastný prejav a myšlienkovú koncepciu tvorby.

I základ dnešnej výstavy tvoria diela členov výtvarného strediska. Ich tvorba má nejedného obdivovateľa a „skalného“ nielen v samotnom Trenčíne, ale i v širokom okolí. Každoročne býva ocenená odborníkmi na najvyšších fórach súťaží zájmovej umeleckej činnosti.

Diela vystavené na tejto výstave by chceli byť akousi vertikálnou sondou tvorby výtvarníkov amatérov Trenčianskeho okresu, ktorou autori vydávajú svedectvo

Uherský Brod 1984

Uherský Brod 1984

o svojom duchovnom bohatstve a realite, v ktorej žijú. Ich tvorbu formuje život, prostredie a úprimný vzťah k svojmu „koníčku“. Snaží sa byť zhmotnením prežitej pravdy a krásy.

Július Remper, 1984

Neprofesionálna výtvarná tvorba okresu Uherské Hradiště

Znám výtvarnou skupinu neprofesionálnych výtvarníkov v Uherském Hradišti dlhú dobu, a práve tam som si ujasnil, že existujú v podstate tri typy tých, kto v týchto skupinách pracujú.

Prvý typ je relatívne najjednoduchší: je predstavovaný tými, kto si jedného dňa – možná už kdysi vo škole, možná tak ďaleko neskôr – uvedomili, že majú schopnosť vyjadrovať sa výtvarnými prostriedkami, definovať tvary a ladiť farby, zobrazovať javy videné i zpodobovať abstraktné predstavy. Nyní chcú túto schopnosť rozvíjať z prostej radosť nad neobvyklým spôsobom nehonorovanej práce. Niekedy ide o osoby opravdu mimoriadne nadané, súčasne ovšem vybavené ešte jinými schopnosťami, ktoré je privedli do mimoumeleckých oblastí ľudskej práce, do jejich „občanského“ zamestnania. Keď jim tu a tam vznikne chvíľka voľného času, venujú jej rozvoju svojho talentu, stávajú sa malířmi, keramiky, rezbáři nebo sochaři...

Druhý typ neprofesionálnych výtvarníka smeruje k seberealizácii v rámci širšieho sociálneho kontextu. Autori tohoto zamerania sa chcú uplatniť, upozorniť na seba prostredníctvom svojich výtvarných prác, a zistiť si vo svojom okolí určitú autoritu a vážnosť. Títo výtvarníci sa teda neboja vykročiť do terénu so svojím malířským „nádobíčkem“, se stojanem, plátnom a skřínkou na farby. Ochotne sa nechávajú okukovať zvedavým hufem kolemdoucích, pretože jsou si vedomi toho, že umí něco víc než jiní, a že to nakonec musí být kladně zhodnoceno. Rádi také své práce prezentují na výstavách zájmové umělecké činnosti, a všude, kde je k tomu příležitost. Takový po ohlase toužící autor je zdravým typem extrovertního člověka, vždyť touha vyniknout patří mezi dobré lidské ctižádosti. Zejména, když ústí v ušlechtilou činnost, která přináší společnosti estetické podněty a vede ji k hodnotám prokazatelně vyššího řádu než nabízejí aktivity jen ryze konzumního charakteru.

Třetí typ vyrůstá z docela jiné životní potřeby: tvoří jej neprofesionální výtvarníci, kterým jejich práce slouží ke kompenzaci určité duševní nerovnováhy, k vybití napětí, které se v jejich psychice nashromáždilo. Vůbec tu nejde o nic patologického, vždyť každý zdravý člověk zažívá v životě rozpory a střety, ať už pramení z jeho vlastní povahy nebo ať jsou vyvolávány popudy zvencí. Může si pak uměleckou činností nahrazovat nedostatek klidu v rušném zamestnání, může si v ní odpočinout od starostí v rodině, může vyrovnávat přebytky energie i nedostatek lásky. Tak se umělecká činnost stává člověku nástrojem terapie, ostatně všeobecně známé a uznávané, která ovšem většinou není proklamativně zveřejňována, ale probíhá spíše v tichosti a v ústraní.

Trenčín 1986

Trenčín 1986

Uvedené typy existujú ovšem jen zřídka v čisté podobě, častěji je nacházíme všelijak modifikovány a vzájemně propojeny. Tak může u druhého typu autorů spolu s potřebou sebeuplatnění současně vznikat i jistý léčebný efekt: výtvarník, který se dává vidět, může současně dosahovat i vnitřního uklidnění. Stejně zase ten, kdo tvoří převážně z vnitřního přetlaku a z touhy po zformování svých subjektivních duševních stavů, může těžit i z širšího ohlasu své práce, z výstav, z amatérských soutěží a z dalších forem veřejného působení.

Z uvedeného vyplývá i závažná úloha výtvarných kolektivů, třeba právě takové skupiny, jaká se před řadou let ustavila z hradištských neprofesionálních výtvarníků. Při tom je zajímavé, že kolektivní činnost není pro výtvarnou tvorbu příznačná, že její funkce je zcela jiná než v činnosti amatérského divadla, národopisného souboru nebo hudební skupiny. Ve výtvarném kolektivu se vlastní tvůrčí činnost nedá realizovat, může tam být pouze motivována. Výtvarník musí tvořit sám a sám si také za své výsledky odpovídat. Přesto pro něj mají význam setkání s lidmi podobného osudu, s těmi, kdo jsou postiženi stejnou posedlostí a potřebou výtvarně se vyjadřovat...

... Když se výtvarník sejde s kolektivem, v němž všichni trpí podobnými problémy a trápí se podobnými otázkami, snadněji nachází sílu a vůli vytrvat. Někdy se mi zdá, že ten podivuhodný zdroj síly, jaký je skryt ve vnitřní dynamice tvůrčí skupiny, je hodnotou, kterou by hnutí neprofesionálních výtvarníků mohl závidět i leckterý profesionál.

Igor Zhoř, 1986

Fotoskupina IMPULS

Existuje při Okresním kulturním středisku v Uherském Hradišti od konce roku 1973, kdy ji založili František Janouš a Josef Pilka z Uherského Brodu a uherskohradištsí autoři Petr Titz, Štefan Jambrich, Pavel Zatloukal a Evžen Hajdaj. Skupina volně sdružovala přední fotoamatéry okresu a hned první společnou akcí byla výstava v naší nejvýznamnější fotografické galerii – Fotochemě na Jungmannově náměstí v Praze (kolekce pak putovala v okrese Blansko – v Blansku, Adamově a Letovicích). Časem zanechali aktivního fotografování Jozef Pilka a Evžen Hajdaj a zbývající čtveřice vystavovala v Uherském Brodu a Otrokovicích. Krátce s Impulsem spolupracuje mladý fotograf Ladislav Chvalkovský a v roce 1979 přicházejí Jiří Rohel, František Frýza, Petr Hampala a Vladimír Tvrdoň. V novém složení vystavoval Impuls mimo jiné v Uherském Hradišti, Staré Turé a Uherském

Trenčín 1988

Brodu; v následujících letech byl úspěšný i v soutěžích; třikrát zvítězil v soutěži okresů moravsko-slovenského pomezí FOPO 8, dvakrát získal 1. cenu v krajských soutěžích v kategorii tvůrčích skupin. V roce 1986 se stal členem Vladimír Graca a benjamínkem je Antonín Vlk. A snad pro zajímavost: přestože již 13 let je členem Divadla Na provázku, stále se skupinou udržuje kontakt herec Pavel Zatloukal.

Miroslav Potyka, Trenčín 1988

Fotoskupina MÉTA

Je příjemné konstatovat, že jisté – byť volné – seskupení lidí trvá, a tady musím připodotknout, že dobrovolně. Jistě nemusím prozrazovat, že mám na mysli tvůrčí fotoskupinu **MÉTA**, která byla založena v roce 1962, kdy u jejího zrodu stály významné osobnosti slo-

venské – tehdy československé – fotografie Ing. Čestmír Harníček, Stanislav Sokolt, Fero Spáčil a Anton Štubňa.

Skupina Méta byla vždy pojem v kontextu slovenské fotografie. Přinášela spolehlivou kvalitu výtvarné fotografie i když pochopitelně ne všechny roky – nebo přesněji řečeno ne všechny výstavy – byly stejně kvalitní. Bylo jich již úctyhodný počet. V této souvislosti je třeba připomenout vedle tvůrčí práce členů Méty i mravenčí organizační činnost metodiků okresního kulturního zařízení v Trenčíně, které skupinu zřizuje. Ať už to byli Marián Pauer, Maja Kudláčová a hlavně v posledních letech Jaroslava Tichá, dříve Svachová.

Já osobně jsem se s autory Méty a jejich tvorbou seznámil někdy kolem roku 1967, i když již tři roky předtím sestava zakládajících členů vystavovala v Uherském Hradišti ve Slovákém muzeu. Přiznám se, že dodnes mi ve vizuální paměti utkvěly výrazné práce Tono Štubni nebo Přerušená píseň Jula Kákoše či krajiny Jozefa Poláčka nebo osobité portréty Romana Porubského. Brzy jsem se seznámil i s autory a jsem moc rád, že mám mezi členy Méty řadu velice dobrých přátel a kamarádů, s nimiž jsme se pak setkávali na výstavách skupiny, na společných výstavách skupin Méta a uherskohradištské skupiny Impuls, při organizování soutěže a výstavy FOPO 8, na tradičních seminářích a tvůrčích dílnách...

Přiznám se, že Mété její aktivitu a dobrou partu tak trochu závidím... Proto buďte rádi, že Méta „jede“. Nevím, že by to bylo tím, že mezi samými mužskými není ani jedna žena? Ne, tím to není, poněvadž je mezi nimi Jarka...

Miroslav Potyka, Trenčín 1988

Stretnutie – Setkání 2000

*Slyšíš-li špinavé řeči
umyj si uši.
Vidíš-li špatné věci
umyj si oči.
Máš-li nedobré myšlenky
umyj si srdce
a klidně
si nech bláto na nohách.*

Nanao Sakaki

Milí přátelé,
M svoje povídání pro tuto příležitost bych asi mohl nazvat „tři pozdravy“ – ten první již zazněl. Byl z Japonska a jeho autorem je Nanao Sakaki, básník, tulák a filozof.

Proč právě tři? Nevím. Jen tak mne právě tyto tři vzkazy od lidí mně něčím blízkých napadly, hned když jsem se dozvěděl, že bych tu měl něco povědět, a pokud bude mé další povídání trochu nesouvislé, prosím předem za prominutí.

I pozdrav druhý se vztahuje k čemusi důležitému, co je jen a jen v nás. A je z dálky ještě mnohem, mnohem větší – z krajiny věčného dobrého světla, kde bohužel již natrvalo přebývá náš dobrý přítel Tono Štubňa. Při jednom z posledních rozhovorů s ním mi utkvěla

Uherský Brod 2000

v paměti slova, možná ne zcela původní, ale pro mne velmi podstatná: „Ve skutečné tvorbě musí být něco, co člověka přesahuje...“

Tedy ne pouze chladně vykalkulovaný artefakt, ale i náhoda, kouzlo nechtěného, náznak, metafora, kousek tajemství, něco nedopovězeného. Jenom tak může být jakákoliv tvořivost tím úžasným dobrodružstvím hledání a nejistot, ale ve šťastných okamžicích i podivuhodných objevů.

Když jsem trochu váhal, zda to není troufalost přílišná, když jsem se do příjemné společnosti výtvarnické jako fotograf před časem vetřel. Ale pak jsem si řekl, že ona vlastně ta touha zachytit a tedy zachránit aspoň na chvíli před zapomenutím (a sdělit ostatním) cosi neopakovatelného, naléhavého a začasté krásného, ta touha je stále táž – ať už bereme do ruky štětec anebo fotoaparát.

V konečném důsledku to vždy znamená, že jsme vdechli život něčemu, co začíná žít svým vlastním životem, co promlouvá za nás – když usoudíme, že některé z těchto svých dítek můžeme ze šuplíku vypustit do světa. Což je okamžik sice krásný, ale i riskantní. Neboť naše výtvořiny vypovídají o nás mnohem více, než sami tušíme, anebo také docela jinak než jsme původně zamýšleli... Je v tom kus odvahy vynést na světlo část svého já, svého pohledu na svět, svých pocitů, svých myšlenek...

A nejdůležitější asi je, zda se nám podařilo promítnout tam třeba jen jediný paprsek z našeho „vnitřního světla“... Nakolik se aspoň něco z toho vystavujícím autorům podařilo, musíte posoudit už vy sami – věřím, že ten „svůj“ obrázek si tu najdete.

Uherský Brod 2010

A tak už jen ten poslední, třetí pozdrav, je z Bratislavy a jeho autorem je spisovatel Daniel Hevier. Na závěr může znít trochu netypicky, ale to bude jen zdání...

„Tak teda dobrý deň. To je pozdrav na začiatku stretnutia. Keby niekto na rozlúčku povedal Dobrý deň, pozerali by ste sa naňho ako na blázna. A predsa by sme si mali želať dobrý deň zakaždým, keď sa lúčime. Dobrý deň je veľká vec! Taká obrovská, že ju ešte nikto nevidel. Dobrý deň možno iba cítiť v sebe či okolo seba. Ale dobrý deň vám nepríde poštou... K dobrému dňu sa nedá prísť ako k dedičstvu... Dobrý deň sa nedá uložiť do banky na horšie časy a nedajú sa naň vybrať úroky. Ale jediný dobrý deň vám vydrží veľmi dlho a môžete z neho žiť aj niekoľko týždňov. Dobrý deň príde k vám, ak o to stojíte. Niekedy človek až na konci dňa zbadá, že prežil dobrý deň. Tak teda, dobrý deň.“ (Daniel Hevier – Bláznova záhrada)

Jan Tluka, Uherský Brod 2000

Stretnutie – Setkání, Setkání – Stretnutie

Setkat, stretnúť. Stretnúť, setkat. Na pol cesty. Na půl silnice. Od Trenčína. Od Hradiště. Od jari hovoriť a nedohovorené odkladať. Z výstav konce viet a útržky diel. Čakať na (nie víťazný) november. Predtým klasicky, krútiac napravo i naľavo, do hmly i do ostra, negatív sýtiť okom Kyklopa. Na festivaloch vojsť do víru Moravy. Čas dobehnúť a zastaviť atmosféru. Za pódium napraviť spodnicu. Živôtik pristihnúť. Předjíždět Jízdu králů. V Mařaticích s hroznom podávať si ruky. Na Chřibech vidieť mikro i makro i slovenskú stranu. Ovce podojit' a farbu zbierať do syrovej hrude, čo zrelá, odkvapkaná na plátne, rozkrájaná na stole, so soľou a medzi zubami vŕzga ako čerstvý sneh. Od Váhu priviesť výbavu. Spomienky odbité z hrncov i krčahov v trojdiň drôtovať. Nečakať na poradie. Jabĺčka zabalené do zimy rozbalit' a po štvrtkách núkať. I mok z viníc obetovať pre múzy. A chváliť históriu. Osud, či hviezdne konštelácie. Najskôr však ľudské činitele. Faktory. Povahy. Myslenie. Radovidenie. Opäť a opäť. Tá kométa s ročným cyklom na jeseň, na pomedzí-pomezí nestráši. Priletí. Vyžiarí. Chvostom duše pozametá. Predtým proti prachu pokropí. Ako na Vianoce. A fotografi sa zžijú s maliarmi. Tichá i Potyka. Tiká i tyká. Dve úspešné periodiká. Hodiny merajú už tri desaťročia. K spolupráci však netreba jubileá. Prichádza to ako jarné volanie poľa. Túžba nasýtiť, k stolu, pravidelne i nepravidelne prichádzajúce duchovné bruchá. V piatok príbehy ešte treba vetrať z civilu, sobote patrí záujem, tvorivosť a lektorské debaty, rovnako i doobeda v nedeľu. Poobede však vystupujú témy, ktoré vždy bývajú, keď lúčiť sa musia samí dobrí známi. Rok umenia výmeny Považského Trenčína i Hradištskej Moravy prináša i ďalšie kontakty. Zopnú sa a rozopnú cez vernisáže, exhibície aj návštevy. No Stretnutie – Setkání, na dohľad od nedeliacej čiary, na dlho kontakty premieňa na kamarátov-kamarády.

Jozef Vydrnák, 2006

Stretnutie – Setkání

Dostalo sa – mne nehodnému – cti pozdraviť vás pri otvorení ďalšieho ročníka Setkání – Stretnutie. Som rád, že môžem byť pri tom, keď vaši prišli k našim a možno budem s vami aj keď naši zasa prídu k vašim. Vrátime si požičané a voľačo aj pridáme. Tradície sú životné poistky. Nebyť ich, ťažko by po vojnách a iných kataklizmách vstávali krajiny a mestá zo smrtých lôžok. Tradície naštartujú starý poriadok a ten vráti životu zmysel a chuť, túžbu žiť život na všetky spôsoby, vo všetkých sférach a formách.

Tradícia Stretnutí – Setkání je takisto takýmto životadarným zdrojom. Možno sa podaktorí na ňu pozerajú zvrchu, a ozlomkrky bežia pozrieť sa na nejakú práve módnou modernu, a usilujú sa byť akože in, ale tradície majú väčšiu výdrž ako trebárs výtvarné manifesty. Nieže by som chcel bagatelizovať úsilie o nové videnie vecí a sveta. Výtvarné umenie je hľadaním bielych miest v nekonečnom priestore krásy. Odkrýva v zdanlivo viditeľných veciach ich neviditeľnú podobu...

Po nekonečne dlhých sivých dažďových dňoch a nociach, konečne svetlo a farby, trochu slnka v studenej vode. Pretože i ja patríam k tímu návštevníkov a obdivovateľov krásy, v ich mene ďakujem autorom z oboch strán už len virtuálnej hranice, ktorá nič a nikoho neohraničuje za sviatok, ktorý ste pre nás pripravili.

Rudolf Dobiáš, 2011

Rudolf Dobiáš

Mám to šťastie setkávať sa s Rudolfem Dobiášem v prostredí „výtvarna“ už radu let a každé z tých setkání je inspirujúci a prozárené svetlom. Je to vzácna symbióza, plná, jak doufám, vzájemného obohacovania. Vždyť každý autor, každé dílo, samozřejmě nejen výtvarné, potřebuje protějšek, svého adresáta, neboť skutečně žít může až onou zvláštní rezonancí s tím, kdo jej přijímá.

Je to jako s hudbou, byla by němá a hluchá bez dobrých nástrojů a samozřejmě bez posluchačů. Mistr houslař umí vybrat pouhým pohledem ten pravý strom, to dokonalé dřevno, které zrálo k rezonanci. Ale kdo si vybírá a připravuje nás, abychom dožráli k naslouchání...

A Rudolf Dobiáš umí naslouchat, jeho rezonanční desky jsou naladěny v širokém spektru i pro ty nejjemnější tóny, neboť zrály dlouho a prošly těžkými zkouškami, než dožrály v nástroj, vskutku mistrovský.

Rudolf Dobiáš umí naslouchat – a také se umí dívat, tak aby skutečně viděl. A co víc, dokáže dát i těm nejjemnějším signálům, které zachytí, konkrétní tvar, dokáže je pojmenovat a přetlumočit slovem pro nás ostatní. Má mimořádný dar přecíst i pod povrchem ukrytá, na první pohled neviditelná poselství, dobrat se významů, jež často bývají objevem i pro samotné autory, vyslovit za ně nevyslovitelné. Neboť má kouzelný klíč k tajným šifram, byť ukrytým třeba mezi tahy štětce. A možná je kouzlo toho klíče docela prosté – je pozorným divákem, neboť se nedívá pouze očima... Řečeno slovy Karla

Maryska: Kdo s láskou prochází životem svým, duši má vidoucí naplněním.

A mně nezbyvá než dodat, aby těch krásných setkání bylo ještě mnoho, aby k nim měl stále chuť a samozřejmě zdraví.

Jan Tluka, Trenčín 2004

**Naše
Těra**

Dobrý Dobran z Dobrej (Jubilujúcemu Rudkovi Dobiášovi)

A si by bolo dobre, začínať v Dobrej dobre. No len do študentských čias. Potom však bôľ prišiel po ráne. Po rane, čo zasadila moc, nedávno nasadená. Boli Vianoce i zima na samotke bez konca. Obvinenia. Výsluchy. Bitky ducha i nervov. Aj smútok doma. A smútok osve v uránovom pekle. Kosák bez gazdu dostal iného gazdu. A kladivo bez kováča, relatívne v rukách ľudu, drvilo v mene bludu ľudí i jáchymovskú rudu. Ťažké roky päťdesiate, vystriedali šesťdesiate a potom návrat domov a znova naspäť a dva roky odpracovať v prospech vlasti vo vojenskej službe. Usadiť sa. Oženit. Mať deti. Rodinu. A mať stále v hĺbke cit pre krásu slova, i keď mnohí by v tejto chvíli nad svojím životom zlomili palicu, a možno v sebalúťosti, a možno napálení, skončili by pri pálení, či inom zabúdaní. Avšak Ten, čo život dáva i život berie, i keď dopustí – neopustí. Duch naplnil ducha a zdnuka prebudil opäť talent a múzy perom zaklopali na papier a nechali priletieť Veľké biele vtáky. Tiež literárnu cenu a tvorivé živobytie. Roky robotníka i technika vystriedala literárna aj rozhlasová technika. Do Sna princeznej Amálie naučil spisovateľ Štyroch bra-

R. Dobiáš (vľavo) a J. Vydrnák

tov rozprávať Rozprávku o domove. Zrodila sa Hviezdička. Ohňová víla. Aj Oráč Matej. A Cvrček si vycvrlikal hlavnú cenu na festivale rozhlasových hier. Medzitým myseľ nestratená, slávila rýmy v Slávnostiach jari, šepotala Medzi trávou a vetrom a rýmovala aj pre deti, lebo Možno nevieš, možno vieš, Vravia vranám vrabce, keď majú Vietor v klobúku. A Hrdličky zas hrkútajú o Lupeni zlatej ruže, Rozprávku o lastovičke, aj o Prvom snehu, Motýľovi v škrupinke, tiež o Mojke Jojke, komínovej strige a barančekovi Albertovi. Diela plnili misu vrchovato, no tá nedopriala pokojnej hladiny. Boli tu nevinným priznané viny a bolo treba skladať úcty a odpočítať uplynulej dobe-nedobe skutky, ktoré cez ľudské osudy destilovali zlo a na záver všetko nechávali zomlieť a uvrhnúť do zabudnutia tmy. Z tejto ničoty preto prišlo

Svedectvo troch krížov, Temná zeleň, Tajní ľudia a bolo počuť i Zvony a hroby. Priateľom starého režimu sa zjavili Triedni nepriatelia a znovuzrodené spomienky vyplavili Znovuzrodenie.

I keď Rimania kedysi nad Váhom tesali do skaly, teraz bolo treba tesat' do hlavy. Pre spomenutie, zapamätanie, či výstrahu, lebo vždy sa nájdu tí, čo jarmom chcú spútať slobodu a väčšinu nútiť orať na svoju stranu. No slobodná tvorba je krásna i v inom umeleckom poli, a tak majster krásna strieda pásma a často ho vídať i vo výtvarnom víre. V ateliéroch. Na výstavách. Vernisážach. Píše príhovory. Články. Eseje. Vie, že to všetkým prospeje. Ved' to, čo slovom na obrazoch zaseje, divák okom vymláti. Pokloní. V hlave upečie. A v mysli domov donesie si chlieb voňavý. Pre duše záchranu – nie otravu, ktorú dnešný svet priam periodicky núka v mediálnom koši, a ktorú ľudia vzdelaní – no bez chrbtovej kosti – denne sypú pred náš zrak, lebo vedia, že i dávni kolonisti, najskôr rozdávali lákavé zrkadielka, či pozlátka, aby obratom zemi zobrali hrudy, čo mali cenu zlata a domácim bez zlata a s pomýleným duchom, jednoducho nasadili putá. Nuž ďakujme Bohu za slobodu. I jej pripomínanie – cez Litánie..., ktoré na jeseň – Anno Domini 2009, nám na bielom obruse, na stole prestrel dobrý Dobran z Dobrej.

Jozef Vydrnák, 2009

Esej pre Jarku T.

Dieťa, dievča, deva, žena. Plzeň má v kolíske a Jaroslavu v rodnom liste. Roky detstva, puberty i mladost' československy strieda – raz na západe, raz na slovenskej strane. Všade skúma, hľadá, overuje svoje poslanie. Až v pravom čase, opäť je na správnom mieste a kotvu spúšťa pod hladinu Omarovej studne. Ako bájna kačka, preplávať chce pod skalou. Ten ponor bude pre ňu ale osudný, bo múzy stretne – a na Váhu, už vie, že má odvalu, hlas spevavý a oči i srdce planúce po vneme – optickej kráse – vizualite. Trenčianski fotografi a ich fotografie. Trenčianski výtvarníci a ich obrazové výboje. Všetci tí, čo po robote radi, s chuťou a Jarkou stretávajú sa vo svojich kluboch v osvetovej besede. Prinášajú svoje aktuálne práce. Ukazujú. Prezentujú. Predstavujú. Odôvodňujú. Potom napäto a možno nováčikovia i s bázňou, počúvajú svojich kolegov. Ich názory. Postrehy. Rady v dobrej viere. Často i lektorské pripomienky, kritiku. Sú však i vzbury a diskusné vášne. Niekedy i bohémsky mok a pozorovanie, ako to všetko dopadne. Nato dáma s aurou, fluidom, charizmou, či čo to do čerta v tej žene je!?, rozleje kávu do šálok aj do nálady a rozpustí do instantna hádky i obavy. Všetkým rozdá diplomatické pasy, že i na výtvarných hradbách u nikoho nezavejú biele zástavy. Pridá cukor, úsmev a navečer – maliarov vypravadi do ich súkromných umeleckých liahni. Ešte možno popozerať, myšlienky v klube uprace. A v hlave prepne, idúc ku rodine. Vie, že predtým, než i táto spektrálna sláva začne, treba doma prať i variť, milovať i vychovávať, nakupovať, riadiť, smiať sa i plakať, robiť cyklotúry po

J. Tichá (vpravo) a J. Masárová

Považí a občas zavítať i do Česka. To by bolo doma! A v osvetovej práci!? Ako obyčajne: NOC v Bratislave už rozhodila siete pre okresné, krajské, či celoštátne Amfo, Výtvarnú Dubnicu a jej neskoršie Spektrum. Tiež sú salóny aj sólo výstavy, žiadosti na granty, pravidelné stretnutia autorov, školenia, komisie i poroty a tiež každoročné, raz na moravskej, raz na slovenskej strane, legendárne, výtvarno-fotografické Stretnutia – Setkání. A tak, pre úspech i tohtoročného Výtvarného spektra, spíše Jarka výzvy členom. Počká na odkazy a obrazy. Tie prijme, často i vynosí. Zatriedi. Zaeviduje. Potvrdí. Možno sa i rozčúli, ak hráči nehrajú podľa pravidiel a nemajú označené karty. Zvolá porotu. Rozbaľuje. Roznáša. Rozkladá. Z diaľky verdikty pozoruje. Ocenených zapisuje. Zasa diela späť znáša. Balí. Chystá do auta, čo na hrad vyváža a trpne, aby neboli škody trpné. V Delovej bašte s dobrými pomocníkmi rozbaľuje. Nosí po priestore. Preskupuje. Kombinuje. Hľadá vzťahy. Pomery. Vedie dialóg so skalou. Učí sa jazyku kameňov, rôznorodých tvarov, štrbín pre zatĺkanie klincov. Snaží sa byť bez oklepaných prstov. Konfrontuje výstavný zámer s realitou. Na záver ešte všetko očami pohladí a dolepí aj štítky. Steny spútané predá strážnym soklom. A ide chystať finále: oslovit' sponzorov a poprosiť o ceny, overiť diplomy aj iné doklady. A ešte k vernisáži – niečo do úst i do nálady. Tak nejako sa musí dať, aby sme tu dnes boli a Jarka s nami...

Zaslúžilý trenčiansky estét, výtvarník a dobrý kamarát Julko Remper mi raz pri káve predstavil svoju

osobnú víziu výtvarného umenia. Opísal ho ako symbolickú šachovnicu v rámci dejín umenia, na ktorej hráči – výtvarníci, školení i neškolení, potáhujú podľa známych hracích schém – výtvarných štýlov figúrkami – svojimi výtvarnými dielami. Mimoriadnym autorským úspechom potom je, keď umelec vďaka svojmu talentu, fantázii, či vytrvalosti objaví nový ťah. Posun figúrky len o jedno políčko znamená originálny posun vo výtvarnom prístupe, voči prístupom existujúcim a všeobecne poznaným. To je jedna strana mince. Na tej druhej som zasa od iných často počul názor, že za každým úspešným umelcom je niekto v pozadí, kto sa stará o servis pre tohto hráča, aby mohol čo najviac času venovať hľadaniu toho pomyselného ťahu o jedno políčko. Neprofesionálni výtvarníci v súčasnej kompetencii Trenčianskeho osvetového strediska sú už niekoľko desaťročí výbornými, úspešnými a vrátane celoslovenského fóra oceňovanými hráčmi na tejto výtvarnej šachovnici. Možno konštatovať a osobne som o tom hlboko presvedčený, že je to i vďaka tomu, že už tretie desaťročie bdie nad nimi osoba ušľachtilá, prajná, obetavá, láskavá, veľkorysá a organizačne dôsledná – nedávna životná jubilantka – naša i vaša osvetová múza – naša i vaša – pani Jarka Tichá.

Jozef Vydrnák, máj 2008

História družobných autorských výstav výtvarníkov a fotografov regiónov Trenčín a Uherské Hradiště

ROK 1981

Valašské ozvěny • Antonín Remeš, Jan Tluka, Jiří Votýpka
december 1981, Slavičín

ROK 1986

Jiří Suchý – ako ho nepoznáme • kresby, koláže, fotografie
25. 5. – 22. 6. 1986, Dom armády Trenčín

ROK 1987

Výstava obrazov • Zdeněk Červinka, Juraj Lauko, st., Juraj Lauko, ml.
1. – 25. 5. 1987, Delová bašta Trenčianskeho hradu Trenčín

ROK 1988

Jozef Machala • fotografie – v rámci družobnej výstavy fotografií členov fotokupín Impuls a Méta
1. – 29. 5. 1988, Delová bašta Trenčianskeho hradu Trenčín

ROK 1990

Miroslav Horníček, Jiří Šlitr, Jiří Suchý • kresby, koláže, litografie
1. 6. – 1. 7. 1990, synagóga Trenčín

ROK 1991

Výstava fotografií Antonín Kostka, Vlára • Jan Tluka • Valašské návraty
máj 1991, synagóga Trenčín

ROK 1995

Autorská výstava Jana Tluku • Jiná realita • fotografie 1970 – 1994
20. 1. – 6. 2. 1995, Klub kultury Uherské Hradiště

Autorská výstava Antona Štubňu • Metamorfózy • Znaký • Objekty

9. 3. – 16. 4. 1995, Klub kultury Uherské Hradiště

ROK 1996

Jozef Steinecker • Obrazy – Grafika
31. 5. – 3. 7. 1996, Výstavná sieň Buchlovice

Grafičanka v Trenčíne – hudobné združenie českých umelcov grafikov • Jiří Anderle, Karel Demel, Jan Antonín Pacák, Jiří Slíva a Vladimír Suchánek a hostia: Albín Brunovský, Kamil Lhoták, Adolf Born

25. 10. – 1. 12. 1996, Galéria M. A. Bazovského Trenčín

ROK 2000

Autorská výstava Jana Tluku • Výber z fotografickej tvorby 1990 – 2000
október 2000, Brumov-Bylnice

Autorská výstava Jana Tluku • Hledání obrazu • Hledání světla, fotografie 1989 – 2000

november 2000, Radnice – výstavní síň Slavičín

ROK 2001

Autorská výstava Jana Tluku • Hledání obrazu • Hledání světla, fotografie 1989 – 2000
apríl – máj 2001, Slováké divadlo Uherské Hradiště

Umenie spája ľudí • S. Knotek, A. Pecha, F. Slovák, S. Lubina, S. Neštický, J. Vydrnák

august 2001, Kúpeľná dvorana Trenčianske Teplice

ROK 2002

Autorská výstava • Antonín Kostka – Jan Tluka – Milan Kostka
2. – 27. 10. 2002, Dom armády Trenčín

ROK 2003

Karel Tábořský • Plastiky
marec 2003, Galéria naivného umenia Trenčín

ROK 2004

Autorská výstava fotografií Jaroslava Strnada
16. 9. – 10. 10. 2004, Mestská galéria Trenčín

Trenčín 2004, J. Strnada (vľavo) a J. Tluka

ROK 2005

Hlas ticha Brigity Roderovej • Orbis Pictus Júliusa Činčára
8. 4. – 11. 5. 2005, Klub kultury Uherské Hradiště

Výstava Folklorní inspirace Lenka Jurečková (obrazy) • Miroslav Potyka (fotografie)

31. 3. – 24. 4. 2005, Mestská galéria Trenčín

Výstava fotokupiny ANDROMEDA z Broumova

2. 8. – 4. 9. 2005, Kultúrne a metodické centrum Ozbroyených síl SR (Dom armády) Trenčín

Trenčín 2005, M. Potyka a L. Jurečková

ROK 2006**Jan Botek**

13. 9. – 15. 10. 2006, Katov dom Trenčín

Autorská výstava Jozefa Vydrnáka • Obrazy – Grafika

27. 1. – 8. 3. 2006, Klub kultúry Uherské Hradiště

Trenčín 2006, J. Botek

ROK 2007**Vladimír Kudlík • Obrazy**

19. 4. – 24. 5. 2007, Klub kultúry Uherské Hradiště

Radovidenie – Hilda Lojdllová • keramika a František Pavlica • obrazy

31. 8. – 23. 9. 2007, Mestská galéria Trenčín

Milan Bouda • Koláže a jiné hříčky

6. 9. 2007, Katov dom Trenčín

Uherské Hradiště 2007, V. Kudlík (vpravo)

ROK 2008**Jan Tluka – Jan Vodička – Zdeněk Polišenský**

15. – 21. 3. 2008, Ostrožská Nová Ves

Július Remper • Obrazy a kresby

15. 5. – 12. 6. 2008, Klub kultúry Uherské Hradiště

Folklórne inšpirácie Lenky Jurečkovej (obrazy – monotypie)

5. – 30. 9. 2008, Katov dom Trenčín

Moarch Miško Eveno • Obrazy

20. 11 – 7. 12. 2008, Mestská galéria Trenčín

Július Činčár • Jan Botek • Jevgenij Ivanov

december 2008, Ostrožská Nová Ves

ROK 2009**Jaroslav Abrhám a priatelia (Drahoslava Burďáková, Jan Botek, Miroslav Bystřický, Tibor Hladký, František Pavlica, Petr Psotka)**
3. – 30. 9. 2009, Katov dom Trenčín**Tibor Hladký • Metamorfózy**

16. 6. – 19. 7. 2009, Galerie Vladimíra Hrocha, Klub kultúry Uherské Hradiště

Obrazy ze Slovácka • František Pavlica, Moarch Miško Eveno, Jan Botek

august 2009, Dom kultúry Dubnica nad Váhom

ROK 2010**Brigita Roderová • Tajomstvo bytia**

január 2010, Slovácké divadlo Uherské Hradiště

Vlastimil Mahdal • Retrospektiva

3. – 29. 9. 2010, Katov dom Trenčín

Branislav Kristín • Recyklácia mojich cyklov

16. 9. – 17. 10. 2010, Galerie Vladimíra Hrocha, Klub kultúry Uherské Hradiště

ROK 2011**Gregoriáda • Miro Gregor a Markéta Gregorová**

7. 4. – 3. 5. 2011, Galerie Vladimíra Hrocha, Klub kultúry Uherské Hradiště

Pavla Pádívá • IN PULZY

marec 2011, Galerie Vladimíra Hrocha, Klub kultúry Uherské Hradiště

Drahoslava Burďáková • Obrazy – grafika – koláže

2. – 30. 9. 2011, Katov dom Trenčín

Jan Tluka a Jaroslav Strnad • Fotografie24. – 27. 11. 2011, Obchodné centrum MAX Trenčín
V rámci MINORITY FILM FESTIVAL**ROK 2012****Jozef Švikruha, Izabela Bulková • Výber z tvorby**

5. 4. – 29. 4. 2012, Galerie Vladimíra Hrocha, Klub kultúry Uherské Hradiště

V rámci mikroprojektu Stretnutie – Setkání – festival farieb a priateľstva

Karel Táborský • Drevorezby

4. – 30. 9. 2012, Katov dom Trenčín

V rámci mikroprojektu Stretnutie – Setkání – festival farieb a priateľstva

Uherské Hradiště 2008, J. Remper

Trenčín 1986, J. Suchý (vpravo) a D. Jacko

Jiří Suchý • Ako ho nepoznáme

S amozrejme, že tahle výstava se nesmí brát vážně. Ty obrázky, které vám tu předkládám postrádají něco, bez čeho se závažnější kumšt neobejde: to každodenní a houževnaté úsilí o výraz. Tím nechci říct, že si o těchto obrázcích myslím to nejhorší – to bych je přece nevystavoval. Považuji je za celkem ušlechtilou zábavu jednoho českého komika, který místo aby chodil po hospodách, sedí doma a kreslí. Z tohoto hlediska se mi zdají docela pěkné a jako takové je předkládám k nahlédnutí. Až budu mít další, tak se ozvu. A vy, až mě někdy uvidíte na jevišti, sledujte můj herecký výkon shovívavě. Od člověka, který celkem obstojně kreslí, nemůžete přece požadovat, aby ještě k tomu hrál divadlo jako Sir Lawrence Olivier. Já vám za vaši shovívavost budu vděčen.

Jiří Suchý, Trenčín 1986

Trenčín 1986, J. Suchý (vpravo) a M. Potyka

Miroslav Horníček • Jiří Šlitř • Jiří Suchý

Človek je usposobený na to, aby sníval. Dokonca tento stav duše (či tela?) je do istej miery hnacím motorom konania v živote. A tak som si niekedy pred tridsiatimi rokmi vysnil stretnutie dvoch populárnych dvojíc majstrov svojho kumštu. Čoskoro som zistil, že aj oni sami k sebe prechovávali navzájom obdobné pocity. Boli to Jan Werich s Miroslavom Horníčkom a Jiří Šlitř s Jiřím Suchým. (Priznám sa, že o trochu neskoršie som si prial, aby sa vysnenej „párty“ zúčastnili i Lasica so Satinským.)

Trenčín 1986, J. Suchý koncertuje

Werich s Horníčkem hrali v druhej polovici päťdesiatych rokov v Divadle ABC, Suchý so Šlitřom založili divadlo Semafor v októbri roku 1959. Istotne sa súkromne všetci stretli, ale na „doskách, ktoré znamenajú svet“ to bolo až v roku 1967 v programe Klubu spriaznených duší divadla Semafor. Sen sa mi teda čiastočne splnil, keďže som sa opodiaľ prizeral. Potom však odišiel jeden z Jirkov a už viac ako desať rokov pozerá na náš svet z niektorého z nebeských obláčikov...

Výstava výtvarných prác Miroslava Horníčka, Jiřího Šlitřa a Jiřího Suchého (Jan Werich je prítomný aspoň portrétmi a textami v katalógu) v Trenčíne je vlastne pokračovaním onoho sna z mladosti...

... Pozývame vás na stretnutie s výtvarnými dielami troch umelcov, ktorí zanechávajú v dejinách československej kultúry druhej polovice dvadsiateho storočia výraznú stopu. Opakujem znovu – stopu výraznú, pretože sa ju nepodarilo vymazať ani bdelym normalizátorom uplynulých dvadsiatich rokov.

Nech táto výstava prispeje k lepšiemu vzájomnému poznaniu oboch našich národov a nech vám prinesie radosť...

Miroslav Potyka, Trenčín 1990

Jan Tluka • Valašské návraty a Antonín Kostka • Vlára

Před dvaceti lety poprvé vyšel jsem s fotoaparátem do valašských kopců. Bylo mi osmnáct a netušil jsem, že jdu vstříc nezapomenutelným setkáním, která mi dala mnohem, mnohem víc, než jsem mohl tehdy pochopit.

Před deseti lety při práci na třetí ze série výstav o Valašsku jsem už věděl, že je to téma, ke kterému se jednou, až přijde čas, znovu vrátím.

Není to náhoda, že právě dnes vracím se k místům, kde pochopil jsem, co je to domov. Vracím se ke kořenům, k životu bez náhražek, falše a přetvářky...

... Není to náhoda, že společníkem při tomto návratu je můj přítel Antonín Kostka. Jeho životním tématem se stala krajina kolem Vlárského průsmyku, který spojuje Moravu se Slovenskem, krajina Bílých Karpat.

Ze spěchu a zmatku všedních městských dní vyjděte s námi za neopakovatelnými okamžiky krásných setkání, za krásou krajiny domova a lidí v ní, za krásou bez hranic.

Trenčín 1991, J. Tluka (vpravo) a A. Kostka (druhý sprava)

Jestliže dnes zahajujeme hned dvě autorské výstavy fotografií, symetricky rozložené v horním patře synagogy, nejde o spojení nikterak náhodné.

Co nás, autory, spojuje, není jen dlouholeté přátelství. V oblasti fotografické tvorby, přes zřejmé odlišnosti ve fotografickém vidění a výrazu, je to zaujatost tématem, věrnost tématu – a podvědomá touha zachytit a uchovat mizející a ohrožené...

... Můj přítel Antonín Kostka, který tu dnes nese kůži na trh spolu se mnou, je vášnivým fotografem a aktivním předsedou fotoklubu v Brumově. Zajisté mi však odpustí, když pomínu jeho fotografické úspěchy a zaměřím se na cosi, co stojí zdánlivě v pozadí jeho tvůrčí aktivity, co však ve skutečnosti dominuje celému jeho životu – na jeho lásku k přírodě a krajině.

Je to člověk, který dokáže projít celé kilometry nočním lesem, aby uviděl východ slunce nad kopci nebo zastihnul měsíc v úplňku kdesi nad lesní mýtinou. Je to člověk, který dokáže čekat hodiny v chladu a vlhku na pár slavnostních okamžiků, kdy se ve vysoké trávě na kraji lesa objeví majestát jelena. Čeká – a mnohokrát marně, nikoli však proto, aby vystřelil, často ani spoušť fotoaparátu nestiskne. Čeká, aby si odnesl v sobě cosi, čím se stává bohatým...

... Krajina domova a lidé v ní, to je hlavní společné téma obou výstav, to jsou dva důležité pilíře, na nichž bychom vždy měli stavět svůj vztah k životu i ke světu.

Jan Tluka, Trenčín 1991

Jan Tluka • Jiná realita

Ne jsem erudovaným teoretikem v oboru výtvarné fotografie a proto vše, co vyslovím k tvorbě Jana Tluky, je pouze subjektivní názor autora, který se už několik desítek let právě ve výtvarné fotografii sám snaží něčeho dosáhnout.

Podobnou snahu pocítuji i u Jana Tluky, v jeho bezesporu programové tvorbě soustředěné do otevřených cyklů, jež na sebe navazují, navzájem se doplňují a prolínají, vyjadřujíc tak vzácnou obsahovou a výrazovou kontinuitu.

Musím také přiznat, že Jana Tluku považuji za svého dlouholetého přítele, který je mi blízký nejen svojí tvorbou, ale také svou lidskou dimenzí, která se vyznačuje snad geneticky zakódovanou skromností, jež mu v této hektické a tržní současnosti nevytváří tu nejvýhodnější pozici. Tluka zkrátka není „šoumen“, který se předvádí davu. Je to navenek prostý, ale ve svém nitru hloubavý a tvořivý autor, který dokáže svými fotografiemi oslovit „spřízněné duše“ ve výjimečně autentickém vztahu, což není dáno do vínku každému, bez ohledu na to, jedná-li se o autora či konzumenta uměleckého díla.

Stejně jako ke své vlastní tvorbě, i k fotografickým cyklům Jana Tluky bych toho zřejmě mohl říci mnoho, z různých hledisek, v různých souvislostech, zaujatě a v něčem možná i příliš subjektivně. Bylo by však zbytečné snažit se interpretovat a vysvětlovat něco, co jinak než samotnou tvorbou, jejími specifickými prostředky, vlastně vyjádřit nelze, a co vnímavý divák lépe, i když ne vždy snadno, pozná a pochopí sám.

Jako fotograf si Jan Tluka našel svůj osobitý svět, svět – azyl, do kterého z času na čas uniká z všedního šedého, únavného a problémového světa současné reality, která nejednoho z nás občas tíží, deformuje a vhání do stavů nostalgie, smutku, beznaděje a frustrací. Je to překročení nedefinovatelné hranice mezi dvěma světy, světy pro někoho nekonečně vzdálenými, pro jiné tak blízkými, jako by spolu navzájem splývaly. Vytvořil si tak „náhradní“ existenční prostor, kde se cítí svobodněji, prostor bez hranic, naplněný bizarními tvary, znaky a symboly, ale také nadějí v dosažitelnost něčeho, čeho se nám všem ve světě tvrdé reality nedostává a o co jsou mnozí, jimž chybí vzácný dar fantazie a schopnosti snít, ochuzeni.

V jeho tvorbě prevažuje výtvarná, asociatívna fotografia, zkratka a detail, najčastejši z mestského prostredia. Tuto hlavnú námětovú oblasť doplňujú príležitostne vznikajúce tématické cykly: Valašsko, Obrázky z Bosny, Pražské návraty, Trenčín. Väčšina fotografií vzniklých po roku 1980 je sústredená do otvorených cyklov Mesto v nás a Krajiny ticha, ktoré sú intimní výtvarnou výpoveďou o zdánlivo všednom svete okolo nás. V rámci nich sa objavujú menšie, relatívne samostatné a vzájomne sa prelínajúce celky: Bytosti, Kulisy, Nalezené obrazy, Stopy, Fragmenty, Znamení, Setkání, Jiná realita. Práca na cykle Krajiny ticha, ktorý mal v období 1990 – 1993 dominantní postavenie, priniesla tiež väčší záujem o barevnú fotografiu, ktorá v súčasnej dobe v jeho tvorbe prevláda. Rok 1994 znamená návrat k mestským témam v cykle Jiná realita.

... Fotografické cykly Jana Tluku sú ako náročná hudba, ktorú možno nepochopí každý a ktorá navyše môže osloviť vnímavých poslucháčov rôznym spôsobom. Svoj krátky pohľad na Tlukovu fotografickú tvorbu uzavriem parafrázou citátu maliara Josefa Čapka: „Fotografovať znamená aj tvrdiť: Takto som to videl ja!“

Anton Štubňa, Uherské Hradiště 1995

Uherské Hradiště 1995, A. Štubňa (druhý zľava v spodnom rade)

Anton Štubňa • Metamorfózy, znaky, objekty

Anton Štubňa svojou tvorbou výrazne ovplyvnil vývoj slovenskej fotografie v 60. a 70. rokoch, keď od výtvarne čistých živých fotografií záhy prešiel k metaforickým obrazom, ktoré objavoval na detailoch starých zdieľaných a vysloužilých, odhozených predmetov. Logickým výstupom tohto vývoja bolo úplné izolovanie predmetov od ich okolia a následne vytváranie svébytných fotografických objektov a výtvarných artefaktov pomocou montáže, koláže a autorských kombinovaných techník. Strednou časťou jeho tvorby je sústredenie do rozsiahlych cyklov Metamorfózy, Plochy, Pamätníky a znaky, Objekty...

... Osobnosť, životní postoje a tvorba Antona Štubňu nelze od sebe oddělovat, neboť tvorba znamená pro něho život. Jsou možná plně protikladů, vytvářejí však jednotlý, byť pestrý celek.

Jako člověk s bohatým intelektuálním zázemím, neochotný zařadit se do davu, člověk, jemuž je však bytostně cizí jakákoli zloba, a tudíž snadno zranitelný, asi zákonitě hledal odpovědi na neodbytné existenciální otázky šedesátých let stranou tohoto davu. A kdesi na odvrácené straně civilizace, v jejích odpadcích, ve světě

zapomenutých a odhozených věcí našel svůj svět plný nečekané poezie, aby ji přinesl přetransformovanou a očištěnou pro ty, kdo ji byli ochotni přijmout, navzdory všem nepřejícím a nechápajícím.

A v polovině let devadesátých, ve zkomercionalizovaném světě převrácených hodnot, ve světě zmítaném vášněmi, v dobrovolné, až asketické samotě vytváří křehké obrazy, jako osamocené, náhodně vyhmátnuté akordy pro ty, kdo ještě neztratili schopnost naslouchat.

Mezi těmito dvěma póly leží třicet let životních peripetií a tvůrčích úspěchů i omylů, rozmáchlé období monumentálních realizací v interiérech, krátká odmlka a hledání nového výrazu v osmdesátých letech... Ale to je trochu jiná kapitola.

Výtvarné umění, a tedy i fotografie šedesátých let je v současné době po letech mlčení předmětem zvýšeného zájmu. Z depozitářů a soukromých sbírek se k nám dostává téměř zapomenuté podhoubí, z něhož vyrostlo současné umění. Je to potřebné znovuobjevování a navazování kontinuity.

Byl bych rád, kdybyste tak brali také toto skromné představení části díla Antona Štubni, výběr jeho fotografií z šedesátých let, z období, kdy výrazně ovlivnil vývoj slovenské fotografie a je jako jedna z nejvýraznějších osobností té doby právem řazen po bok Martina Martinčeka anebo, v československém kontextu, Viléma Reichmana.

Štubňa tehdy o své tvorbě napsal: „Mám rád svoj fiktívny svet bizarných tvarov, prekvapení, náhod a hry, do ktorého sa z času na čas vraciam, kam unikám a kam sa utiekam pred svetom zhonu, stresov, direktív, uznesení a komunikačných prostriedkov... Mám úprimný strach, že ľudská fantázia a predstavivosť degenerujú, preto svojimi snímkami asi ľudí viac rozčúlim, ako uspokojím. Chcel by som robiť fotografickú poéziu, ale neviem presne, čo to je. Myslím si však, že fotografickú poéziu možno robiť aj bez toho, aby ju bolo potrebné definovať.“

A já bych rád dodal pouze toto: Fotografické metamorfózy Antona Štubni nepřinášejí pouze nespornou výtvarnou, estetickou kvalitu, jeho obrazy ze života a smrti věcí mají i svůj filozofický podtext, neboť mnohé napovídají a vypovídají i o nás samých, pokud přijmeme autorovo pozvání do jeho „světa bizarních tvarů“.

Jan Tluka, Uherské Hradiště 1995

J. Steinecker, Muzikanti; linoleoryt

J. Steinecker: Largo dezoláto, olej

Jozef Steinecker • Malíř s duší muzikanta

Snad každý z nás se občas na vlnách vzpomínek vypraví do zázračných krajín svého dětství a mládí – jen tak, pro radost, a někdy i proto, aby načerpal sílu pro další střety s ne vždy přívětivou realitou všedních dní. Jozef Steinecker si z takových výprav přináší obrázky, charakteristické osobitou poetikou, někdy nadsázkou, ale především laskavým pohledem na svět. Většinu z nich spojuje motiv muzikantů, který napovídá, že štetec vzal do ruky člověk, jehož láskou, ale i profesí, je hudba. Je to neškolená, insitní malba (a grafika) v tom nejlepší smyslu tohoto slova. Nehraje si na velké umění, ale spontánně přináší velmi osobní výpověď.

Námětově vychází Jozef Steinecker ze dvou hlavních zdrojů, kde je skutečně svůj a nezaměnitelný. Stylizované venkovské postavičky a poetické, jakoby snové výjevy ze společenského života vesnice jeho mládí mají velmi daleko k lacinému, kýčovitému manýrismu a patří k tomu nejlepšímu ze slovenského naivního umění.

Na moji otázku, proč je na jeho obrazech tak často zimní krajina, pan Steinecker s typicky vážnou tváří odpověděl, že je lehčí namalovat holé stromy a krajinu přikrytou sněhem než všechny ty detaily v létě. Ale já z jeho obrazů cítím, že je to možná trochu jinak. Celé to kouzlo vzpomínek vynikne nejlépe právě v těch středních zimních kulisách. A možná podvědomě se tím úspěšně vyhýbá i nebezpečí, že sklouzne do barvotisku vesnické selanky. Jeho postavy na návsi v tanečním kroku, to jsou scény jako vystřižené z muzikálu – ale velmi poetického, bez kudrlinek a bez pozlátka, jen v tlumených barvách zimního večera.

V trochu jiné poloze jsou jeho náladové obrázky uliček staré Bratislavy z doby jeho studií a „momentky“ ze zaniklého světa kabaretů a kaváren. Dýchá z nich kouzlo a nostalgie starých, zažloutlých fotografií a němých filmů.

V duševním smogu těchto dní jsou pro mne obrazy Jozefa Steineckera douškem jiskřivě čistého vzduchu. Kdykoliv se s nimi setkám, mizí stres, shon a všechny malicherné problémy a já vidím, že svět je vlastně jeden velký karneval, na němž jde jen o to, jaké kulisy a jaké masky jsou právě na scéně – ale to podstatné, to je především v nás.

Jan Tluka, 1996

Duhové tóny z palety Jozefa Steineckera

Jako dobrý konec v pohádkách působí některá díla neprofesionálních výtvarníků. Bývají to často herci, hudebníci, lidé všelijak vzdělaní, ale i úplně obyčejní smrtelníci, kteří v sobě dříve nebo později najdou tvořivou potřebu krásy. Většinou vůbec nikdy neprojdou řádným výtvarným školením, a tak nejsou příliš poplatní ani obvyklé výtvarné generační zkušenosti a převládajícím názorům či doktrínám. Zpravidla tvoří pro vlastní potěšení, anebo pro úzký okruh přátel. Nejsou motivováni slávou a bohatstvím, nechtějí ohromit a dobyt svět. Jejich umění je, řečeno s Čapkem, nejskromnější a nejkrásnější tehdy, když nic nepředstírá. Kdy věří a demonstruje, byť třeba s humorem a sebeironií, že dobro, krása a radost jsou věci prosté, možné a nutné. Těmito jistotami (vysokým uměním tolikrát zpochybňovanými) okrášlují naivní umělci náš vnější i vnitřní svět. Naivní umění tudíž není uměním prstoduchým. Je naivní hlavně proto, že – jak umí – prozrazuje osobnost svého autora. Často si proto vypomáhá tím, že líčí svět jako snový výjev, protože za své sny, jak známo, nemusí se nikdo stydět. Zvláštností naivního umění je, že u mnohých tvůrců je zpravidla jejich produkce horečnatě vysoká, ale úspěšnost ve výsledku poněkud nevyrovnaná. Jakmile se všechna vytvářená díla stanou zhruba stejně dokonalými, může jejich tvůrce postoupit do jiné kategorie a stát se poloprofesionálem nebo profesionálem. Ani to ovšem ještě zdaleka neznamená, že pak ztrácí nárok na titul naivisty. Jenom to, jako naivista, bude mít mnohem, mnohem těžší.

Kdybychom měli doložit tato slova něčím přesvědčivým, asi bychom nenašli lepšího argumentu nad obrazy a grafiky slovenského výtvarníka Jozefa Steineckera. První výtvarné pokusy Jozefa Steineckera se datují až do poloviny osmdesátých let. Vyzkoušel si postupně temperu, linoryt a olejomalbu. Tyto techniky mají pro něj stěžejní význam. Olejomalby na sololitu nebo na plátně vznikají většinou na základě drobných temperových skic a studií. Malířův rukopis charakterizuje výrazná kresebná „grafická“ linie, tmavá kontura procházející v křivkách barevnou texturou obrazu. Paleta Steineckerových barev je příjemná, plná, sytá a nápaditě kontrastní.

Žluté, bílé a červené odstíny na tmavém podkladu evokují zvláštní snové nálady. Je to malba spíše hladká, kde však nic nebrání ani vnuknutím náhlého nápadu a malířského gesta. Autor je veden a puzen stálou radostí z práce, bytostnou potřebou malovat. Proto velmi často ani nečeká na prezentaci či uplatnění a přemalovává sotva hotové obrazy. Značná část Steineckerova

díla byla takto několikrát převrstvena. Ale snad je tento přístup k věci naivnímu malířství vlastní, stejně jako je zjevné, že Steineckerovy výtvarné prostředky nikdy nejsou formálně nadřazeny myšlence a smyslu zobrazovaných motivů a výjevů. Výtvarnou logiku si prvotně určuje námět, který pak malba jen rozvíjí a dotváří. Steineckerova grafika v tomto smyslu jen doprovází a doplňuje základní malířský program.

Buchlovice 1996, třetí zleva J. Steinecker

Duhová radost, kterou hrají Steineckerovy obrázky, je sklenuta mocí hudby. Roztánčené postavy a postavičky, muzikanti a jejich nejrůznější instrumenty tady v živém rytmu a přesvědčivé harmonii vstupují do báječných prostor a krajin cele zasvěcených hudbě, nebo naopak hudbou překvapivě atakovaných a naplněných. Hájemství hudby pojme hudce lidové i jazzové hráče a virtuozního italského maestra. Je to svět básnický, který srší bohatstvím výtvarných nápadů a významů – od vážné nostalgie, melancholie a lyriky až po nádherný humor, ironii a karikující nadsázku. Nikdo po Jozefu Steineckerovi asi už nemůže namalovat správně muzicírující kočky. Protože nikdo neví, že elegantní kočky jsou výtvarnou metaforou zcela nevýslovných pocitů z pozdně noční krajiny mezi povzdechem „To je ale kočka!“ a „To mám ale kocovinu“.

Tvorba J. Steineckera má však i další polohy a vrstvy. Nevyčerpává se motivicky pouze hudbou. Autor je silně zaujat také náladami birazních zákoutí z periferie, mizejícím světem dětství a vzpomínkami na kouzelné uličky v bratislavském podhradí. Malíř si rád nostalgicky vybavuje barvy a tvary svého mládí, ale zaujat je rovněž novými žánrovými a krajinářskými podněty. Nechybí ani exotické náměty z cesty do Japonska. Steinecker si již ověřil i své možnosti malby zátiší a portrétů. Dokonce se vyrovnal i s tak vážnými tématy jako je násilí a válka, když úspěšně obeslal výstavu uspořádanou v polském Majdanku. Ale nebyli bychom právi smyslu celého díla tohoto pozoruhodného umělce, kdybychom závěrem znovu nekonstatovali, že Jozef Steinecker je především malířem duhových tónů hudby.

Jsme si jisti, že i v České republice, kde nyní samostatně poprvé vystavuje, bude Steineckerovo dílo široce přijato se stejně upřímnou radostí, s jakou bylo a je vytvářeno.

Jaroslav Zapletal, Buchlovice 1996

Hledání obrazu • Hledání světla

Něco nedopovězeného...

Chodím a potkávám obrazy. Celá moje tvorba je nádherné dobrodružství náhodných objevů. A poezie nalezených obrazů je v neopakovatelnosti jejich svědectví o okamžiku tajemného zajiskření, zachyceného objektivem v jedinečném průsečíku místa, času, světla a mé přítomnosti zde...

Propadl jsem už zcela kouzlu všech těch podivuhodných znaků a znamení, která nacházím. Každou vteřinou přibývají kolem nás, ale i v nás, viditelné i zcela nehmatatelné stopy, otisky lidí, věcí, dějů, nálad. Víří tu tajemné signály, útržky sdělení, skrytá znamení, poselství a výzvy. Snad přicházejí z docela jiných světů a časů, vypovídají však o mně a přinášejí odpovědi na mé nevyřčené otázky...

Nerozebírám svět na kousky, abych se pak nad nimi marně snažil pochopit jej. Skládám si svůj svět z náhodně posbíraných střípků, s každým dalším vždy o něco bohatší, úplnější. Celý život něco nedopovězeného...

Jan Tluka, Uherské Hradiště 2001

J. Tluka: Z cyklu Okná trenčianskej synagogy, fotografia

**F
O
T
O
G
R
A
F**

Óda na Jana Tluku

*O твојих фотографиách sa svet dozvedel len nedávno.
Vravím svet a myslím na naše vnútorné dvory,
veľakrát smutné a temné, občas aj desivé,
lebo sme do nich nedovolili vojsť poslovi lepších čias –
svetlu.
Ty však neprinášaš pochodeň, len prísľub svetla,
vidíš namiesto nás, hoci aj nevidomí,
vždy striehnu na zázrak.
Naša slepota by bola neodpustiteľná,
keby sme ti nedovolili
naprávať naše previnenia.
Potácame sa vo svete, ktorý pripomína sopečnú krajinu,
ty, idúci vedľa nás, vchádzaš do krajiny svetla.
Ty, čitateľ tajomných odkazov,
objaviteľ zakódovaných posolstiev,
tvoja úloha je ťažšia o vesmírnu ťarchu,
lebo ju musíš pretaviť do neuveriteľne jemných farebných štruktúr.
Tak vznikajú nové znamenia a posolstvá,
prichádzajúce z inej dimenzie,
zhmotňujúce energiu, materializované duchovno,
a jeho nepredstaviteľné priestory.
Tvoje nachádzanie svetla je objavením zázračna,
je naším chlebom každodenným,
naším hladom i smädом,
mystickým telom našej zmyselnosti.
Tvoj svet však aj naďalej zostáva naším svetom,
a tvoje slnečné chodníky nás dovedú o kúsok ďalej,
bližšie k tomu, čo nevidíme dostatočne zreteľne,
čo iba tušíme.*

*Idúcky po stopách, ktoré si v nás zanechal,
zrazu len na konci cesty,
zaviatej napadaným lístím
našich jesenných smútkov,
zazrieme naše vnútorné dvory, naše vlastné duše,
ako sa ich dotýka vlúdne svetlo, o ktorom sme nič nevedeli.
Odteraz už nikdy nebudeme môcť zabudnúť na ten dotyk,
znovu a znovu sa ho budeme dožadovať.*

Rudolf Dobiáš, 2002

•

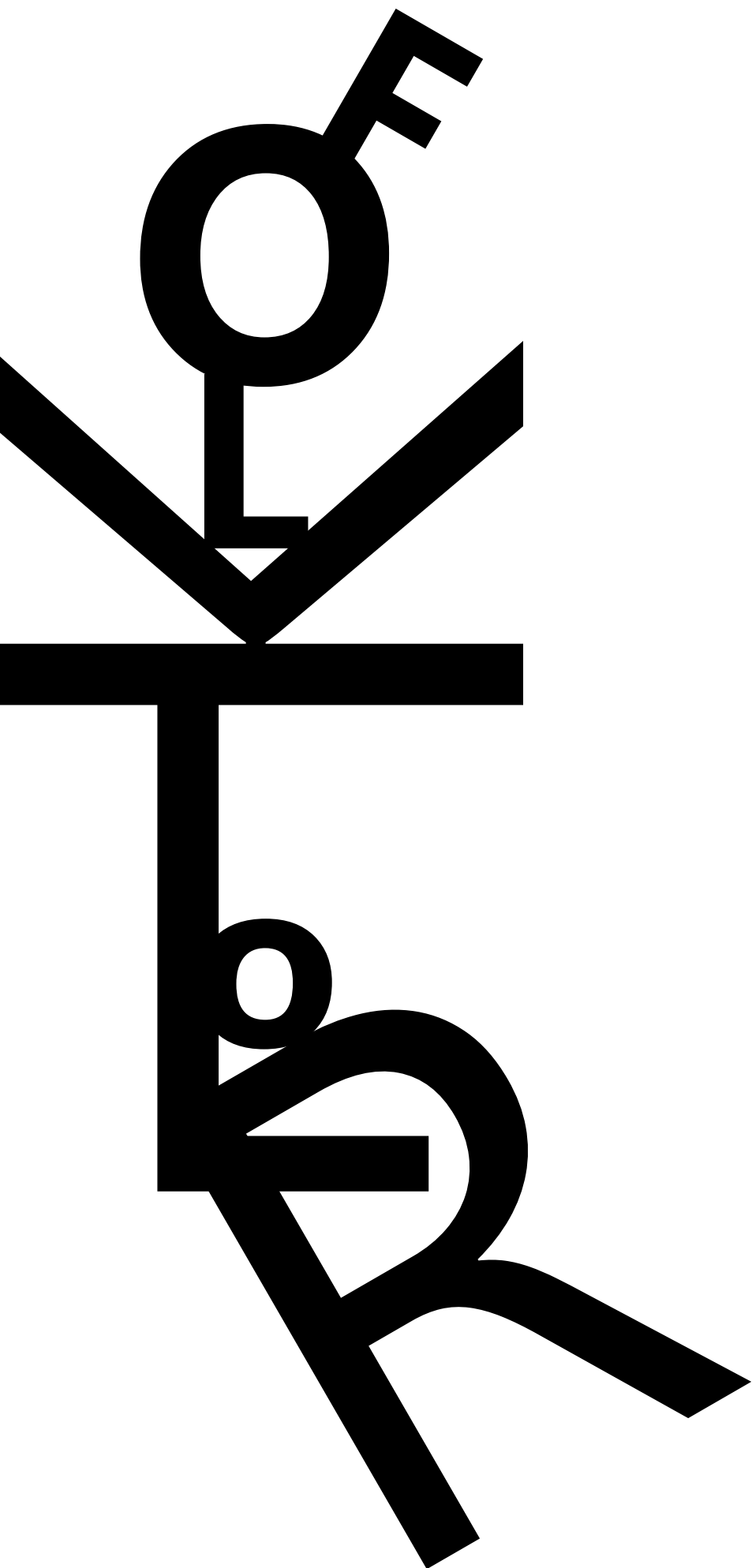
Miroslav Potyka • Lidé – folklor – divadlo

... Mirek Potyka má fotografování do jisté míry v genech a nemohl se s ním tudíž v životě minout. Jeho tatínek byl známým hradištským fotografem a pamatuji si, že před dávnými časy jsme já a moji další kolegové novináři k němu chodili opravovat fotoaparáty. Mirek se však nestal naštěstí fotografem salonním, ateliérovým, fotografem na občanské průkazy. Jistě by se to lehce dokázal naučit. Ale větší škoda je, že fotografové, kteří fotografují na občanské průkazy, nefotografují tak, jako Mirek. Mít v občance nebo v pase takové portréty, jako jsou podobenky Františka Hrní, Jaroslava Juráška, Ludvíka Vaculíka a dalších, vypovědělo by to o člověku víc, než dotazník o třiceti šesti bodech a v několika řečech. A představme si, jak by bylo pěkné, kdyby všechny dívky měly v průkazech takové usměvavé tváře, jako dívky na Mirkových fotografiích...

Jiří Jilík, 2004

Fotograf M. Potyka a muzika Olšavy

Uherské Hradiště 2005, zleva: B. Roderová, J. Činčár, J. Tluka

Brigita Roderová – HLAS TICHÁ **Július Činčár – ORBIS PICTUS**

Brigita Roderová nazvala svoji výstavu velmi příznačně: HLAS TICHÁ.

Z jejího domácího miniateliéru skutečně vycházejí obrazy plné klidu a ticha. Je myslím typickou představitelkou spontánní kreativity – tvoří jen občas, z vnitřního popudu, přetlaku.

Častým motivem jejích jemně tónovaných pastelů jsou trochu melancholické, jakoby snové městské výjevy a zákoutí. Ale zejména jsou to měkce modelované imaginární krajiny, antropomorfní, příjemně zabydlené. Přičarovává si v nich vysněné světy úniku pro zranitelné bytosti.

Za jejími obrazy je touha vysednout z příliš rozjetého vlaku, dokud to jde, uniknout aspoň na chvíli z pragmatického světa obchodu a peněz, zapomenout na vše a začít čistá znova, přeplněné nitro uvolnit pro nové podněty – a také třeba i ostatním dát malé světélko, hvězdičku naděje pro příští den...

Július Činčár svoje výstavy s oblibou nazývá ORBIS PICTUS – svět v obrazech. Avšak oč tu běží především, je ono úchvatné divadlo, které se v jeho kulisách odehrává. Příběh. Příběh, který takzvané postmoderní umění vytěšňuje jako cosi nepatřičného kamsi na okraj – jenže právě ten příběh nás odjakživa přitahuje. A Činčár je vypravěč. I jeho lákají příběhy, po celé věky

se opakující a přece pokaždé jedinečné lidské osudy, lásky, dramata i frašky. Zmocňuje se jich po svém a přetavuje je do nových forem a souvislostí.

Divadlo světa na jeho obrazech je pestré a vonící člověčinou. Odkud se jen berou ty nepřeborné zástupy postav a postaviček, ta štavnatá směs výjevů vážných i nevážných, překvapivě jemně spředená hrubými, jakoby neumělými tahy štětce. Odkud přicházejí všichni jeho proroci, králové i kejklíři, jeho „ludkovia“, klauni a samozřejmě ženy, okaté, půvaby obdařené, cudné i vyzývavé...

Činčár je tak výmluvně přesvědčivý, až se mi zdá, že ty své postavy skutečně potkává, ba dokonce nosí v sobě, že prožívá všechny ty příběhy, mýty, legendy i rozverná intermezza, o nichž vypráví na svých obrazech. A každý, kdo chce naslouchat, kdo neodmítne jeho pozvání, může se stát účastníkem toho nádherného divadla.

„Nezastavujeme, máme zpoždění!“ volá průvodčí v notoricky známé filmové scéně. Ale ono je třeba se zastavit, poodstoupit a zadívat se, ohlédnout... Proto se Roderová patlá se svými hlinečkami, proto Činčárův dům stále voní barvami a nejen stěny a šuplíky, ale i sklep se plní obrazy, a když není ta správná konstelace, tak alespoň čmárá anebo stříhá a lepí po náhodných kusech papíru svůj deník v obrazech. A nám je s nimi dobře...

Jan Tluka, Uherské Hradiště 2005

DIVADLO SVĚTA (Júliusovi Činčárovi)

*je to sen
či není
toto zvláštní představení*

*podivné kulisy
trochu chrám
trochu cirkusový stan
neónový nápis
SVĚT*

*na jevišti kouzelník
štetcem mávne
vše se mění
a já si nejsem jist
jen žasnu tiše před obrazem
či snad sám už nosím
masku klauna*

*pár tahů štetcem
je to sen
a není
já už hraji
v tomto krásném představení*

Jan Tluka

Uherské Hradiště 2006, J. Vydrnák

Jozef Vydrnák • Obrazy – grafika

Jozef Vydrnák patří bezesporu mezi autory, kteří se v inspirujícím a přátelském prostředí výtvarného umění moravsko-slovenského pomezí pohybují se samozřejmostí a odváží se tvrdit i z vnitřní potřeby. Potkáváme ho na vernisážích výstav, takřka pravidelně se zúčastňuje tvůrčích dílen výtvarníků a fotografů Uherskohradišťska a Trenčínska, má zde mnoho přátel.

Jistě i z tohoto důvodu jsme vybrali jeho dílo k autor-
ské prezentaci v Uherském Hradišti v rámci výměnných
družebních výstav...

... První výtvarnou disciplínou, které se Jozef Vydrnák věnoval, byl kreslený humor. Jistota linky, dekorativnost a zpěvnost jeho kresby však dávala tušit další výtvarné možnosti, které jistě ovlivnily i další skutečnosti: studium grafického designu, kontakt s písmem jako nositelem výtvarné kvality, znalost lidového výtvarného projevu a ornamentu, orientace v lyrických a imaginativních směrech českého, slovenského i evropského malířství atd. Tyto všechny podněty dokázal mladý malíř přetavit do osobité výpovědi, v níž našel svůj nezaměnitelný výtvarný rukopis, a to jak v malbě, tak v grafice a kresbě. I výtvarné realizace v architektuře (napr. Kostel sv. Jozefa Robotníka v Nové Dubnici) se nesou v těchto intencích.

Vydrnákovy obrazy vždy nějakým způsobem vyrůstají z reality, z reálných souvislostí, které naplňují vztahy světa lidí a světa přírody. Povětšinou mají metaforickou nebo znakovou kvalitu, opomenout nemůžeme ani dispozice ryze výtvarné, dekorativní (které ovšem nikdy nejsou samoučelné). Teoretik a historik Marián Kvasnička v jednom z katalogů uvádí: „Kým iní tvorcovia podobných motívov sa spravidla koncentrujú na jeden celostný vizuálny vnem, Jozef Vydrnák sa snaží vyčerpať celý predmetný kontext predstavy, všetky súvislosti, procesy a energetické prvky, ktoré sa na nejakom jave, dianí, pohybe, deji podieľajú. Kým surrealisti spájajú reálne veci do ireálnych, snových vzťahov, Jozef Vydrnák spája poeticky prehodnotené reálie do významovo reálnych (aj keď nie vždy takto viditeľných) vzťahov. Viac než povrch, zdanie a ilúziu zviditeľňuje priestor vo vnútri myšlienky.“

Po námětové stránce je jeho tvorba nesmírně pestrá, maluje jevy světské i sakrální, lidové a filozofující, pohádkové i dotýkající se běžného života, figurální i žánrové. Nezapře své zakotvení ve slovenské lidové kultuře, a přitom je to tvorba veskrze moderní, současná.

Miroslav Potyka, 2006

Slovo o maliarovi Vydrnákovi

S kôr, ako sa dostanem k slovu, dám slovo autorovi obrazov, maliarovi Jozefovi Vydrnákovi. „Miera neusporiadanosti diela je tým menšia, čím väčšia je vnútorná energia diela, alebo naopak: entropia diela je tým väčšia, čím menšia je vnútorná energia diela.“ (Citát som vybral z teoretickej práce J. Vydrnáka EnergArts, alebo osobná teória tvorby a hodnotenia diela.)

Túto laikovi sotva zrozumiteľnú zákonitosť sa nám Jozef Vydrnák pokúša vysvetliť na svojich autorských výstavách. Priestor, ktorý pri príležitostných regionálnych prezentáciách vyplňa svojou invenciou takpovediac doplna, a občas pohár aj pretečie. Azda to má súvislosť s mierou neusporiadanosti? Isteže nie. Vydrnák vyšiel z karikatúry, azda aj preto mu výtvarná skratka nerobí problém. Uplatňuje ju predovšetkým v kresbe a grafike. Recipient diela sa tak ocitá v ideálnom priestore pre „duálnu komunikáciu“ (Vydrnákovo ter-

minus technicus). Marián Kvasnička už dávnejšie skonštatoval, že Vydrnák je mnohoživelník, nespútaný rozprávač, výmyselník. A ja dodávam: aj zabávač, priam hrabalovský „pábitel“, mystifikátor a – azda to bude trochu paradox – aj mysliteľ, filozof umenia, úprimný hľadač odpovedí na otázky o zmysle výtvarného umenia a umenia vôbec. Maliar sa však nemôže uspokojiť s verbálnymi konštatáciami. Napriek tomu sa Vydrnákove výtvarné odpovede veľakrát podobajú aforizmom, či epigramom, kondenzátom, v ktorých je stlačené veľké množstvo pozitívnej energie. Vydrnák, našťastie, dokáže zaujať viacerými spôsobmi riešenia výtvarného problému – od košatej, epicky podporenej kompozície až po znak, ktorý nevdojak diváka odkazuje k fyzike. „Náš okolitý svet sa stáva čoraz menej materiálny: už sa nedá prirovnať k obrovskému stroju, ale k rozsiahlej myšlienke,“ konštatuje Jozef Vydrnák, pôvodným povoláním strojní inžinier. Vydrnák však vyštudoval aj grafický dizajn u prof. Longauera, v tejto polohe je očívidne doma, jeho nadanie, schopnosť improvizácie mu umožňujú uplatnenie aj v drevorezbe, kresbe, ilustrácii i v kombinovanej technike, ba aj v sakrálnej tvorbe, mám na mysli jeho vitráže pre kostol v Novej Dubnici. Isteže sa nestratí ani v maľbe. Jeho obrazy *Stretnutie Čičmancov v New Yorku* (olej, 1999, 120 x 100) a *Madona* (olej, 1999, 120 x 100) sa medzičasom stali priam kultovými dielami. Krajinné a prírodné motívy v jeho diele, veľakrát komponované ako zátišia, sú vzácnymi zastaveniami na ceste k hľadaniu farebnej harmónie sveta. Esteticko-energetický potenciál vystavených obrazov je prítomný v kompozičných, farebných i fabulačných nápadoch autora, a práve tie sú zdrojom prvotných pocitových vnemov. Nie sú to prvoplánové pohľady na zobrazovaný objekt, ale návody na takpovediac „druhé čítanie“ obrazu a objavovanie jeho posolstiev. „Od skicy k dílu dál jde se po kolenou“, upozorňuje básnik Vladimír Holan okrem iných umelcov nepriamo aj Jozefa Vydrnáka. Nepochybujem o tom, že Vydrnák si jeho poučenie už dávno vzal k srdcu.

Rudolf Dobiáš, Uherské Hradiště 2006

Radovidenie • Hilda Lojdllová – keramika a František Pavlica – obrazy

... Svět se nám jaksi zmenšuje, technické prostředky zkrátily vzdálenosti, ale neproměnily je na blízkost... A blízkost, to je dotýkání. Touha být obklopen, být součástí. A keramika? Každý střípek má svůj základ v dotýkání. A tvar se rodí pod rukama sám, musí uzrát a být vyhmátnut. Někde tam je, čeká v té vláčné hmotě. Žár pece je jen tečkou, pečetí. Základ je v dotýkání.

Výstava Hildy Lojdllové je pozvání do křehkého světa keramických figurek. Je to početná rodinka lidiček, tulácků, šašků i filozofů. Defilují před námi v zastaveném, ale přesto zcela zřejmém pohybu, v tichém náznaku gesta, někdy je přistihneme při neokázalém rozjímání.

I to však začasťe bývá okořeněno špetkou humoru, náznakem úsměvu, někdy s jiskřičkou šibalství, jindy s kapičkou nostalgie.

Trenčín 2007, vpravo H. Lojdllová, tretí sprava F. Pavlica

Je to výstava první, neboť Hilda Lojdllová svá díla uvádí do světa nesměle a ostýchavě. O to více však rozdává s nimi velkou radost a něhu. Dostalo se jí totiž vzácného daru: nasávat krásy světa a rozdávat je přetavené dál. Její figurky se rodí láskyplným dotýkáním, osamotě, ve chvílích pohody. Okouzlena právě oním dotýkáním, zvládla rychle záladnosti trochu tajemného procesu, který má však stále jistou příchut' alchymie. A tak pokaždé s napětím očekává otevření pece, s obavou, jak její dítka přežila ten žár, zda horkem probuzené barvy rozkvetly z anonymní šedi do plné krásy.

Ano, je v tom pokaždé kus alchymie, ale věřím, že spolu s ním i jiná kouzla. Do měkké hlíny, které se dotýká s nesmírným potěšením, její ruce bezděčně vtiskují tajemné ingredience, na něž není žádný recept. Tím dotýkáním totiž vrací zpátky do světa zářivé krystalky všeho krásného, co sama tak dychtivě přijímá. A jestliže projdou spolu s hlínou žárem pece, zůstanou už napořád uvnitř a rozsvěcují její figurky tím neopakovatelným, teplým a laskavým světlem. Jinak řečeno, její postavičky mají duši. Slavná hliněná armáda, ty tisícihlavé zástupy po staletí nepohnutě stojících anonymních vojáků nepochybně ohromí, ale pajduláci Hildy Lojdllové dovedou mnohem více: vykoulí úsměv, pohladí duši, přiblíží lidi k sobě.

Poselství, které Hilda Lojdllová bezděčně ukrývá do hlíny, je prosté: Plnit si skromné sny, vychutnat drobné radosti, netrápit se tím, co nemohu změnit...

Jan Tluka, Trenčín 2007

František Pavlica se narodil 29. dubna 1971 v kyjovské nemocnici, ale od dětství žije v malebné obci s bohatou kulturní tradicí – v Hroznové Lhotě. V kraji, kde se prolínají vlivy výrazných etnografických regionů Strážnicka, Veselska, hradištského Dolňácka i Horňácka...

Trenčín 2007

... Malováním se bavil od mládí a ve svých šestnácti letech začal jezdit mezi amatérské výtvarníky do skupiny při tehdejší Sdruženém závodním klubu v Uherském Hradišti...

... Věnuje se malbě, kresbě, grafice, ilustraci a mozaice a v poslední době zkouší i plastiku. Zpočátku to byla především „klasická“ krajina, pak expresivně pojaté obrazy s duchovními náměty a s rostoucí malířskou zkušeností i nejtěžší disciplína – portréty a figurální náměty. Někdy před pěti lety začal s kolegy z bývalé Výtvarné skupiny SZK zkoušet grafické techniky, suchou jehlu a zejména barevnou litografii. Přibližně v téže době namaloval jako podklad pro barevný plakát na „živý betlém“ v Hroznové Lhotě půvabný obraz ve stylu insitních malířů. Námět pak převedl do barevné litografie a začal touto formou zpracovávat hospodářský rok na Slovácku. Postupně vznikaly další poetické obrázky – kněždubské hody, petrovská šlaháčka, máj v Kozojídkách, pout' ke sv. Antoníčku v Blatnici, strážnické vinobraní, fašank u kuželovského větrného mlýna, jarmark ve Veselí nad Moravou, dušičky, vrbecké vynášení Moreny, tříkrálová obchůzka v Louce a žně...

... Mimo jiné organizuje pravidelné tvůrčí setkání kamarádů výtvarníků „vojšický plenér“. Jistě není bez zajímavosti, že vytváří i mozaiky – mimo jiné vyzdobil sakrálními motivy tzv. Velehradský dům ve Vatikánu.

Ve své profesi se zaměřil před časem na výrobu slámových kruhů a později přistoupil na nabídku Národního ústavu lidové kultury ve Strážnici vyrábět došky pro tamní skanzen. Je jejich jediným výrobcem u nás. Takže „žně“ pro Františka Pavlicu jsou v létě. Teprve až sklídí žito a zpracuje slámu, tak potom vytáhne paletu, štětce a barvy, litografický kámen a tvoří... A také s manželkou Jitkou hraje divadlo... A vychovává tři děti... František Pavlica je renezanční člověk!

Miroslav Potyka, Trenčín 2007

Milan Bouda • Koláže a jiné hříčky

... **M**ilan Bouda získal první kontakty s výtvarným uměním vedle svého otce, který se zabýval ve svém volném čase malbou široké námětové palety. Právě díky jemu poznal práci s tužkou, s pastelkami a nakonec i s temperami a olejomalbou.

Vystudoval průmyslovou školu strojní a jako strojař byly mu dány do vínku přesnost, pečlivost a smysl pro poctivé a dokonalé dokončení každé započaté práce, což se odráží i v jeho vztahu k umělecké tvorbě...

Žije a tvoří v Uherském Brodě, zde položil základy i své rodině, zde má také svůj atelier. Žije bohatým kulturním a společenským životem, věnoval se i sportu, ale i divadlu malých forem.

Právě v obecné scénografické divadelní tvorbě vůbec lze odpozorovat jistý impuls, který podpořil u Milana Boudy vztah ke kolážím. Ten pak vyvrcholil v poznání nejen hereckého umění Miroslava Horníčka, ale i v jeho kolážích. Od roku 1990 je členem Sdružení výtvarných umělců moravsko-slovenského pomezí. Společně s jeho členy pravidelně vystavuje a spoluvytváří uměleckou revui „Almanach“ tohoto sdružení...

... Během svého celoživotního výtvarného učení, snažení a cestování, usiluje o dosažení vlastního stylu, jímž by mohl vyjádřit svůj postoj k objektivnímu chápání světa, lidské civilizace, přírody i technického pokroku, což se mu podle mého názoru právě ve formě dnešní výstavy nejlépe daří.

Ovšem pro člověka tak širokého myšlenkového rozpětí, jaké v sobě nosí Milan Bouda, je tento úkol tak složitý, že ho nelze chápat jako jeden styl, jeden výtvarný sloh a jednu či maximálně dvě výtvarné techniky, kterými by mohl prezentovat sám sebe a to, co chce říci.

Trenčín 2007, M. Bouda a K. Babičová

K vlastnímu výtvarnému názoru se musel prokousat téměř všemi elementárními výtvarnými technikami, než se přiblížil ke svým představám a technickým výtvarným formám, tematicky a myšlenkově nejbližším.

Jeho smysl pro přesnost, snaha o objektivnost, úsilí o důslednost a hlavně schopnost postavit mezi sebe a dnešní hektický vnější svět jakéhosi pomyslného smířčího pozitivního a vysvětlujícího tlumočnicka, je mimořádná.

Tohoto prostředníka nachází v posledních letech v technikách, které bychom mohli přiřadit ke grafice a kresbě. Jeho způsob vytváření obrazů patří mezi tzv. koláže a asambláže, které vznikají montáží a lepením různých textových, fotografických a materiálův jiných atributů.

Boudovy koláže jsou důmyslně zkombinovány z fotografií, které doplňuje vysvětlující kresbou, písmem a lehkou malbou. Jde o více než o hru.

Metodika Boudovy práce s tužkou a pro koláž potřebnými materiály a metodami, je na vysoké projekční a konstruktérské úrovni, plně adekvátní s prací technicko-inženýrskou, bohudíky oplodněnou o lidské emoce, jako je třeba i vášeň a svět erotiky či lásky.

Tvorba jeho koláží a tzv. hříček, je velmi náročná, značně pracná, klade nároky na naši trpělivost, pečlivost, přemýšlivost a pozornost...

... Vytvořit v koláži obrazový, jednotný, myšlenkový celek, který by k nám promluvil srozumitelnou řečí tak, abychom přemýšleli, ale přitom zmateně nehledali to, co chtěl umělec říci – je vskutku uměním pro tvůrce i pro diváka. Tak jako Komenský napsal SCHOLA LUDUS – tedy ŠKOLA HROU, tak nějak Milan Bouda tvoří formou MYŠLENÍ HROU.

Jeho hříčky vyžadují značné intelektuální úsilí, jak tvůrčí, tak i čtenářské pro diváka.

Já osobně chápu Boudovu koláž jako dílo více knižního chápaní, než malířského...

... Jeho koláže nás učí invenci, přemýšlení, výtvarnému vtipu, ale jsou i jakýmsi architektonickým čili stavebně-estetickým leporelem a učebnicí, jak se máme dívat na dnešní hektický postmodernistický svět. Do Boudových koláží lze vstoupit a získat tak pocit, že to, co vidíme, lze i slyšet, že vstupujeme do prostoru a stáváme se účastníky děje současnosti i budoucnosti...

Oldřich Páleníček, 2007

Uherské Hradiště 2008, vľavo J. Remper

Pod Annapurnou (Július Remper v Uherskom Hradišti)

Tieto riadky píšem v čase, keď nás médiá denne informujú o osudoch skupinky slovenských horolezcov, ktorí sa vybrali dobyť himalájsku Annapurnu. Možno v tejto chvíli majú víťazstvo takpovediac na dosah ruky. Možno sa pre nepriazeň počasia museli vrátiť do základného tábora, tam vyčkajú na lepšie časy a potom znovu vyrazia do útoku. A možno budú musieť svoju misiu predčasne ukončiť a splnenie svojho veľkého sna odložiť o rok, o dva, alebo aj navždy...

Všetci máme svoje annapurny. Z takýchto nikdy nekončiacich a nekonečne rôznorodých zápasov človeka s materiálnym svetom a so sebou samým, sa napriek neúspechom a veľakrát osudným prehrám, rodia aj víťazstvá – kolektívne aj osobné, jedny oslňujúce ako ohňostroje a druhé sotva viditeľné, drobné ako prvosenka. Pred štyridsiatimi rokmi, v čase, keď Jozef Vydrnák ešte netušil, že sa stane maliarom, dvaja chodci, ktorí každý deň prechádzali po moste, spájajúcom dva brehy rieky a dve časti jedného mesta, idúcky zaháňali

únavu z osemhodinového továrenského stereotypu rozhovormi o výstavách známych maliarov a o ich obrazoch. V tom čase ani jeden z nich, najmä ten druhý, teda ja, nebol ktovieako zorientovaný vo výtvarnom umení, avšak z nejakých podivuhodných pohnútok nás fascinovali plátna, kresby a grafické listy, ktoré ukazovali akoby odvrátenú stranu vecí a sveta, a človeku, ak si našiel čas, predstavili magickú silu umenia.

Druhý z dvojice – Július Remper – sa o niekoľko rokov nato stal jedným z maliarov, ktorých obrazy sa objavovali na viac-menej pravidelných autorských súťažných výstavách v mestských výstavných priestoroch. Jeho chvályhodná osobná vlastnosť – precíznosť – sa v dobrom slova zmysle podpisala najmä pod jeho veľké plátna, inšpirované slovenskou i českou výtvarnou modernou. Priateľské vzťahy i vzťahy v polohe učiteľ a žiak s jedným z najlepších trenčianskych maliarov – Mariánom Sučanským – prehĺbili Remperovo poznanie maliarskych zručností a následne pozdvihli jeho sebavedomie, takže sa mohol vydať na cestu k nájdeniu vlastného výrazu, k dobytí svojej Annapurny. Pri pohľade na jeho plátna, obrázky i obrážky, kresby a skice, na spočiatku chaotické hľadanie motívov a tém, vidíme, že jeho výtvarné smerovanie sa dostalo do pokojných vôd, že maliar, očarený svetlom, cez jeho prizmu objavuje svoju krajinu, tichý svet vecí, že jeho pohľad spevnel, že dokáže dovidieť podstatu príbehu, ktorý každý obraz nesie na svojom chrbte ako šerpa pri výstupe na horu. A tak sme my, ktorí nevieme vziať štetec do ruky zistili, že obraz nie je iba nemým a bezbranným objektom nášho záujmu, ale je aj hovorcom svojho tvorcu, rozprávačom, ktorý je pripravený prstom ukázať na zastávky a zastavenia, na obchádzky a výluky, na únavu a depresie, na koniec jedného sna a na zrodenie ďalšieho, na maliarovo vzdorné gesto i pokorné prijatie údely pokľaciačky napredovať k cieľu, ktorý je dlhodobo v nedohľadne.

Myslím, že Július Remper stihol na svojej ceste prečítať odkazy, zanechané stovkami známych i neznámych maliarov, aby sa ich nasledovatelia nezľakli prvej prekážky na ceste, prvého nezdaru, a zároveň aby sa nenechali oslepiť leskom prvého uznania. Príkladom im môže byť aj odkaz pre horolezcov, dobýjajúcich Annapurnu: „Himaláje sú tu na to, aby zmenili teba a nie, aby si ty zmenil Himaláje.“ To isté poslanie má aj umenie – dotknúť sa vnútra človeka a pokúsiť sa ho pretvoriť. Každý obraz, i ten posledný, je prvý a neopakovateľný, tak ako je neopakovateľný i jeho autor.

Napríklad Julio Remper.

Rudolf Dobiáš, Uherské Hradiště 2008

Folklorne inšpirácie Lenky Jurečkovej

Tematický okruh výtvarnej tvorby Lenky Jurečkovej je síce zdanlivo dosť úzky – folklorne motívy a okrajovo krajina, poskytuje však nepreberné bohatstvo podnetov. Podobne ako výdatný prameň, ktorý sa rýchlo stáva riekou, ak má dostatok prítokov.

Folklorná inšpirácia sprevádza tvorbu Lenky Jurečkovej od samotného počiatku, je na jej obrazoch veľmi zreteľná, v nijakom prípade však prvooplánová, lacno

popisná. Je to inšpirácia v zmysle precítania, precítania hudby, spevu, tanca. Svoje precítanie potom prenáša na plátno či papier skratkou až expresívnou, štylizáciou bez zbytočných detailov, ale cez to všetko zrozumiteľnou, a o to pôsobivejšou. Jej obrazy dýchajú životom, slnkom, pulzujú rytmom moravskej ľudovej hudby. Darí sa jej to vďaka neobyčajnému citu pre farbu a predovšetkým pre rytmus – či už hudby alebo trebárs krajiny...

... Spoločným znakom všetkých obrazov Lenky Jurečkovej je predovšetkým precítanie, stotožnenie sa, citlivé prijímanie okolitého sveta, prirodzenosť. Folklor, výstižnejšie možno ľudová kultúra, tu nie je suché heslo v encyklopédii, zaprášený muzeálny exponát, ale čosi veľmi živé, pestré a nabité pozitívnou energiou. A tak môžu byť jej obrazy nepochybne inšpiráciou pre diváka, inšpiráciou – ako vnímať a prijímať tieto poklady vznikajúce po generáciách.

Jan Tluka, Trenčín 2008

Lenka Jurečková se v Trenčíně představila již v roce 2005 (společná výstava s fotografiemi Miroslava Potyky Folklorní inspirace). Fenomen folkloru (lidové písně, tance, kroje, zvyky, architektura v krajině) je bezesporu atraktivním námětem pro výtvarnou tvorbu. Přesto nás nepřekvapuje, že se mu věnuje pouze nepatrné množství současných umělců. Snad je to dáno problémem najít moderní výrazové prostředky pro uchopení jevů, jež vytvářely generace před námi, jevů, které mají svůj pevný řád a ukotvení v regionu. Onen lehce naznačený rozpor se odráží ve dvou liniích, které s trochou zjednodušení můžeme u výtvarných projevů folklorem inspirovaných v uplynulých desetiletích (zejména na Moravě) vysledovat. Jednak je to rustikální, romanticko-popisný přístup, jak jej reprezentují např. bratři Uprkové, Antoš

Frolka nebo z pozdější doby František Bezděk. Druhou linii tvoří autoři vycházející z postupů poučených vývojem moderního výtvarného umění (expresionismus, fauvismus, kubismus) a snažících se o osobnostní uchopení folklorních námětů – připomeňme zejména Vladislava Vaculku, Vladislava Vašíčka či Františka Cundrlu, nebo třeba v poněkud jiné rovině Aleše Černého a Karla Beneše.

Nejvýraznější osobností, navazující na onu druhou linii, je bezesporu mladá malířka Lenka Jurečková. Její tvorba vychází z niterných prožitků produkcí lidových muzikantů, tanečníků, zpěváků, fašancárů apod., které důvěrně zná z festivalů, koncertů, besed u cimbalu či z neoficiálních setkání v terénu. Obdobně zná intimně krajinu regionů, které ve své tvorbě zachycuje (Hornácko, Strážnicko, Kyjovsko, Podluží, Dolňácko a moravsko-slovenské pomezí – včetně Myjavy). Její výtvarný projev proto není popisný, nejde po efektním, barvitěm povrchu jevů, ale snaží se zachytit podstatu, onen prázeklad, všechny ty magické souvislosti, díky nimž přežila a přežívá krása vytvořená generacemi našich předků...

... Vyznění jejich obrazů je dynamické, vzrušivé, ale i lyricky roztoužené – ostatně takové jsou písně muzikantů, hornácké sedlácké, kyjovské skočné, strážnické danaje, podlužácké či dolňácké verbuňky, slovenské karičky nebo podšable fašancárů.

V tvorbě Lenky Jurečkové převažují figurální náměty, ale čas od času se zasní a vykouzlí krajinu s vinohrady, s kostelíky a kapličkami a také mlýny. Jenže – u těch mlýnů málokdy chybí muzikanti nebo tanečníci. Takže kruh se uzavírá... Zdaleka se ovšem neuzavírá výtvarná tvorba Lenky Jurečkové, neboť písně, tance a zvyky žijí dál a krajina jihovýchodní Moravy je stále krásná...

Miroslav Potyka, Trenčín 2008

Trenčín 2008, L. Jurečková so synom Adamom

Trencín 2007, M. Eveno

Nad obrazy Moarcha Eveno

*A dost
tak pravil
jednoho dne malíř*

*dost bylo
hořkostí života
schválností osudu
krutostí světa*

*je třeba jít
za hvězdou v dálce
za barvami
do země moravské
Dolňácko
Hornácko*

*MOŽNÁCKO
to je můj kraj
se zpěvem
s vínem
co duši očistí*

*to je můj kraj
rána jsou mlhava
a zpěvná
večery vlahé
a múzy líbají
jako o závod*

Jan Tluka

Moarch Eveno se narodil v bretaňském městě Gwened. Jako výtvarník je autodidakt, i když absolvoval řadu výtvarných kurzů, například dekorování fajánse a Školu krásných umění v Cornouailles.

Vystavovat začal v roce 1958. Důležité ale bylo, že byl členem folklorního souboru, který z tehdejšího Československa dovezl suvenýry, kromě děsivých socrealistických grafik také gramodesky s lidovou hudbou. Tak se „seznámil“ s Boženou Šebetovskou a Jožkou Severinem a oba si na dálku zamiloval. Začal se zajímat o naši zem, zejména o kulturu a umění, zaujal ho Smetana, Dvořák, Janáček a Martinů, ale později poznával i spisovatele – Haška, Čapka, Kunderu, Škvoreckého, Hrabala, Havla, Vaculíka. Do Československa se poprvé s delegací výtvarníků města Rennes vydal v roce 1985. V Brně se seznámil s výtvarníkem Zdeňkem Fuchsou (ale taky třeba s Bolkem Polívkou a Chantal Poullain). S Fuchsou pak společně připravili několik společných výstav. Do tehdejšího Československa začal jezdit i na folklorní akce (Tvrdonice, Vlčnov) a od roku 1992 žije v Uherském Hradišti a okolí.

Tady ke svému, pro nás nevyslovitelnému jménu Moarch, přidal Miško, jeho čeština se stále zlepšovala. Stihl se oženit, nebo jak on říká „vzít si slováckú babu“. Začal poznávat i naše výtvarné umění, má rád např. Ladu, Trnku, Čapka, Kubištu, Gutfreunda, Uprku, Meliše, Gebauera, Benku, Boudníka, Palečka, Kállaye, Šimotovou, Preclíka, Nepraše, Borna, Renčina a další. Je všude, kde se něco děje ve folkloru, výtvarném umění nebo v muzice, a to nejen na Moravě i na Slovensku nebo v Polsku.

Pomineme-li Evenovo bretaňské období, je pro něj v uplynulých takřka dvaceti letech nejvýraznějším inspiračním zdrojem moravská (ale řekněme raději slovanská) tradice lidové kultury, a to ve všech formách – píseň, tanec, kroje, zvyky, architektura. Zdrojem sice hlubokým, ale přece jen pouze prvotním impulzem k osobité tvorbě, k přetavování oněch podnětů svérázným a nezaměnitelným viděním z rodu imaginativního – tu surreálního, tu lyrickopoetického výtvarného názoru chagallovského ražení. Jistě můžeme vystopovat i ozvěny poetiky insitních malířů a pozoruhodný je v tomto kontextu i Evenův vlídný humor. Kdo jiný může vymyslet a namalovat obraz Slováčtí lahevníci, na němž v mikrosvětě demižonu volně se vznášejí muži-ptáci v náznacích krojů... Svět Evenových vizí je svým způsobem snem o realitě. Reálné prvky jsou kombinovány se snovými, život se prolíná s pohádkou, tradice se současností. Kompozice těží často z prolínání několika rovin a významových plánů – časových, prostorových i obsahových. Z takto prokomponovaných struktur vzniká u mnoha obrazů nový organizmus, schopný absorbovat autorovy pocity, vzpomínky a zážitky a přenášet je na diváka. Přitom metafory a symboly jsou sdělné a srozumitelné, což v období rozvinutého postmodernismu není zas tak docela běžné. Kromě těchto vizí Eveno zaznamenává s pozoruhodnou přesností (ale ne popisností) například tance a zvyky jednotlivých regionů. Jako malíř vypráví, hladí, rozesmívá, občas nás vede k nostalgickému zastavení a zamyšlení. A také svými obrázky zpívá nebo si jen tak prozpěvuje. Magie jeho vyprávění směřuje k univerzálnosti, k zobecňujícímu

a nadčasovému sdělení. A řekl bych i k nadregionálnímu, přestože je s regionem těsně spjato. Není bez zajímavosti, že o úkol vyzdobit exteriér „nejfolklornější“ stavby v Uherském Hradišti – Slovácké budy ve Smetanových sadech – byl po její opravě po povodních v roce 1997 požádán právě Miško Eveno. Své nástěnné malby má v několika vinných sklepech, ilustruje knížky a Zpravodaj Uherského Hradiště.

Francois Mauriac charakterizoval osobnost Marca Chagalla slovy: „Pod silnou vrstvou našich skutků zůstává naše dětská duše nezměněna. Duše se vymyká času...“ A Chagall k tomu dodal: „Jsem dítě v pokročilém věku...“ Této stručné charakteristice by se jistě nebránil ani Miško Eveno. A tak bych sobě, jemu i nám všem přál, aby ještě dlouho zůstal oním „dítětem v pokročilém věku“, aby jeho „duše se stále vymykala času básnícimu kolem nás“, aby byl stále oním „básníkem a klaunem života“, malířem, jehož tvorba je formou kontaktu s lidmi, s přáteli, které má tak rád. A oni jeho...

Miroslav Potyka

Dívat se s Evenem...

Na počátku devadesátých let přibyl na Slovácko nový, dosud neznámý, ale nepřehlédnutelný člověk. Vkročil do našeho kraje ve vysokých botách, hnědých manchesterových kalhotách, vyšívané nadlužácké košili (když je Podluží, proč by nemohlo být Nadluží), s dobrosrdečnou tváří lemovanou splihlými vlasy zastřiženými podle kastrólku, pravý čapkovský tulák, na zádech batůžek se skicákem a sedmičku vína, jíž ho obdarovali dobří vinaři: Moarch – pro přátele Miško – Eveno.

Malíř a kreslíř, mudrc a poeta, tulák a vínapištel, člověk z rodu Colasse Breugnona, musel ujít z rodné Bretaně stovky mil, než objevil kraj, po jakém prahla jeho duše, kraj, kde lidé ještě umějí spontánně prožívat radost i žal a cit vyjadřují písní. Právě podle písní, které kdysi dávno zaslechl v Bretani, usoudil, že tím krajem je Slovácko, a vydal se je hledat. Našel je v osmapadesáti letech, leč není to vyjádření přesné, neboť pábitelé jeho zrna zůstávají časem nedotčeni.

Poprvé jsem ho navštívil ve starobylé hradištské čtvrti Rybárny, v malém domku, jehož žudro si vyzdobil malůvkami, a kde po několik měsíců, než se přestěhoval do Starého Města, posléze do Jarošova a do Uherského Brodu, maloval své (většinou) veselé obrázky. Od té

chvíle jsme se vídali často, často jsme spolu putovali a mnohé jsme spolu prožili. Zpívali jsme moravské i britské koledy kolem štědrovečerního stromku, písničky pijácké při prozpívání letní noci v mutěnických búdách, táhli společně s průvody masopustních maškar dědinami Uherskobrodská, s cimbalovou muzikou Burčáci ladili o jízdě králů ve vlčnovských búdách, propadli kouzlu zavádky na Vrbici a ve Velkých Bílovicích, obdivovali mužnost podlužáckých stárků na hodech v Moravské Nové Vsi, stavěli máje v Mistřicích i v Lanžhotě, vyzpěvovali za časného ranního úsvitu při „kosení“ v buchlovickém zámeckém parku... A každé první úterý v měsíci zasedali s přáteli v pijáckém spolku ve vinárně U Lisu v mařatických vinohradech. Ten spolek nese podnes jeho jméno: Evenovi Úterníci. Všude tam a na mnoha dalších místech jsem Miškovi nahlížel přes rameno do skicáku, který se plnil portréty či figurami tanečníků, muzikantů, legrutů, verbířů... Krása je v očích toho, kdo se dívá. A zatímco nám v toku všedních dnů barvy světa kolem nás zešedly, Evenovy barvy jsou veselé, zářivě jasné. Neboť právě takhle Slovácko vnímá. Je dobře být občas s ním a dívat se jeho očima. Objevíte a pocítíte mnoho báječných maličkostí, které vám do té doby unikaly. Zjistíte, že to krásné a šťastné, na které stále čekáte, nikdy nenastane, protože přes všechny štrapáce života je právě teď a jen a pouze v nás. Miško Eveno si ušil kroj, který nosí při zvláště slavnostních příležitostech. Říká mu možňácký, podle Možňacka, dosud neobjeveného národopisného regionu Moravského Slovácka. Je to kraj, kde je všechno možné, a proto tam nosí kroj, jaký si on sám vymyslel. Na kordulce toho kroje má kromě jiných ozdob našito malé kulaté zrcátko. Letmo v něm můžete zahlédnout svou tvář. Kolem zrcátka je pentlička, na níž namaloval malůvky a napsal: Jak jsi krásný člověče... V tom vtipu je ukryta celá evenovská filozofie. Filozofie postavená na víře v člověka, vnímaného jako bytost dobrá, laskavá, usměvavá a tvořivá. Je dobré být aspoň občas s Evenem a učit se dívat jeho očima.

Jiří Jilík

Pod čiarou

Bretónska povaha nie je britká. Je post keltská, veselá a hravá. Nosí v sebe i monarchov, veď na Slovácko vyslala Moarcha. Monarchu Moarcha ukryla do Miška, aby lepšie rozplietol šifry, či cifry, ktoré storočiami ľud Moravy votkal do krajiny, architektúry, odevov, tváří, myslenia, žitia, hudby i vína. Do reči spevavej, prekladanej čipkami, možňáckými hodovými tancami, nocou vrkútajúcimi sovičkami, do neba idúcimi fašančarmi, plachtiacimi lahevníkmi, mikulášskymi čertmi i anjelmi a na Vianoce – koledníkmi, tíško tónujúcimi pri zázraku Bytia. Toto všetko je krajinou Evenovho bytia. Zem zasľúbená. Dušu hladiaca. Krížom-krážom prechodená očami. Ohmataná farbami. Meniaca Možňacko na bájný Avalon a Evena Miška Moarcha na vizuálneho monarchu milovaného Slovácka.

Jozef Vydrnák, Trenčín 2008

Trenčín 2007

Jaroslav Abrhám a priatelia (Drahoslava Burdáková, Jan Botek, Miroslav Bystřický, Tibor Hladký, František Pavlica, Petr Psotka)

Jsem rád, že jsme opět v Trenčíně a že můžeme představit autorskou výstavou dalšího výtvarníka z okruhu těch, kteří se pravidelně zúčastňují výstavy Setkání – Stretnutie a kteří vyšli z Výtvarné skupiny někdejšího Sdruženého závodního klubu v Uherském Hradišti, jehož nástupcem je spolupořádající Klub kultury. Výstava měla premiéru v dubnu v Uherském Hradišti, kdy byla připravena k sedmdesátinám autora – Jaroslava Abrháma.

Tím jsem prozradil, kdy se Jarda narodil – bylo to 19. 4. 1939 v Bílovicích na Uherskohradištsku, kde také žije... Vystudoval Střední průmyslovou školu v Uherském Hradišti a Vysokou školu ekonomickou v Praze. Výtvarné tvorbě se jako koníčku věnuje od mládí a prakticky po celý život. Jako autodidakt začal v padesátých letech minulého století s kopírováním realistických kreseb (např. dle Mikoláše Alše), pak jej ovlivnili impresionisté, zejména Eduard Manet, v roce 1965 ho silně zasáhla legendární brněnská výstava surrealistů Toyen a Jindřicha Štyrského a také abstrakci se blíží tvorba Františka Foltýna. Tyto a další podněty vstřebával a přetvářel v toku času vlastní osobitou tvorbou, na niž v sedmdesátých letech mělo výrazný vliv působení v již zmíněné výtvarné skupině, jejímž členem byl od roku 1973. Skupinu tehdy neoficiálně vedl komunisty „zakázaný“ teoretik a historik umění a také pedagog prof. Igor Zhoř z Brna. Dařilo se to díky tehdejšímu Okresnímu kulturnímu středisku, které Zhoře vedlo jako lektora semináře amatérských výtvarníků a mohlo mu vyplácet cestovné a nějaký honorář. Zhoř ve skupině aplikoval svoji Školu výtvarného myšlení a měl vzácnou schopnost nepotlačovat v amatérech jejich výtvarný rukopis k obrazu svému, ale naopak – rozvíjel a lehce usměrňoval to, co bylo bytostně „jejich“, ať už malovali realistickou krajinu či figuru nebo svůj výraz stylizovali v modernějších žánrech třeba až k abstrakci. Postupně ve skupině vyrostla řada osobností, mezi něž bezesporu Jaroslav Abrhám patřil. Projevovalo se to jak na skupinových výstavách, tak na krajských, národních i celostátních soutěžích amatérské výtvarné tvorby,

Trenčín 2009, vľavo J. Abrhám

v nichž získal celou řadu cen. Proto nikterak nepřekvapilo, když si Jarda na svoji výstavu k životnímu jubileu přizval jako hosty své přátele – bývalé členy Výtvarné skupiny SZK, kteří ovšem jsou stále v kontaktu – připomeneme například jejich každoroční účast na výstavě Setkání – Stretnutie nebo na společné tvůrčí dílně s trenčínskými autory. Jsou to Drahoslava Burdáková, Miroslav Bystřický, Jan Botek, František Pavlica a Petr Psotka. Dovolte mi malé odbočení – v souvislosti s Abrhámem, Zhořem a zmíněnou tvůrčí dílnou vzpomínám, jak na jedno toto setkání jsme díky Jardovi, který pracoval v Moravanu Otrokovice, přitáhli na zámeček do Strání součástky snad z půlky letadla. Z nich se pak vytvářely různé objekty. Takzvaná Ochrymčukova hlava a další kusy (lektory spolu se Zhořem tehdy byli známé osobnosti Leonid Ochrymčuk a Jiří Valoch) „strašily“ na dvoře zámečku ještě příští rok. A rád připomínám, že skupinku přátel pro trenčínskou výstavu rozšířil i Tibor Hladký.

Vratíme se k osobnosti Jaroslava Abrháma. Jak jsem naznačil ve výčtu vlivů, nejprve se Jaroslav věnoval realistickému podání (krajinu, kytice, zátiší, portréty), ve druhé polovině dále zaznamenáváme vliv surrealismu a dalších směrů. Pak se jeho rukopis ustálil, řekněme, jakousi syntézou na tvarové i barevné stylizaci figurálních i krajinných námětů – vesnické dvorky, domy, zahrady (s lidmi i bez nich, případně se zvířaty, objevují se např. koně). Akcent je kladen na barevnost a kompozičně pečlivé rozvržení ploch s vystižením výtvarně zajímavých detailů. Potlačena je perspektiva, plošně pojednané barevné tvary a struktury kompozic uvolňují prostor pro divákovu představivost. Barevné spektrum je ovlivněné koloritem Slovácka. Autorova výtvarná poetika hledá rovnováhu mezi světem skutečnosti a světem obrazu, vyjadřuje zajímavý, lyrizující, ale ne sentimentální souzvuk mezi přírodou a lidmi.

Miroslav Potyka, Trenčín 2009

Maliar Tibor Hladký

Pozorne byť v pozore a na pozore. V civilnej práci i v čase, keď voňajú farby. Tie podráždili Tiborove receptory, vízie i vizualizácie, keď ešte ako mladý muž z Dubnice hodil kotvu k múze Alicke a spolu pristáli v byte-ateliéri, ktorý sídlo má v príjemnom prostredí Novej Dubnice. Mal svoju prácu, chlieb aj hry. Hral i rozohrával. Najskôr v mysli, na rozhraní Dalího snívania, do ktorých postupne primiešaval i svoje sny. Stúpal im na otlaky. A prítlačal aj na kresby. Pristrihoval, okopával, sadil znova – i presádzal. Vzdával to v noci a keď prišlo v mysli ráno, opäť sa vracal k námetu. A opäť skúmal, hladkal i hľadal. A ako nachádzal, tak pridával do obrazu. V úplnom začiatku (do páru) experimentoval i s krajinkou v realistickom rúchu. No nepokračoval v paralele – prešiel na jedностopové, surrealistické konštrukcie. Stopoval, priam sa hádzal do formátu. Prehadzoval skice i ďalšie čiary v skicári. Úplne podľahol vášni. Podľahol, prežil a začal na bojisku vztyčovať nové olejové, niekedy temperové, či kombinované zástavy. V 90. rokoch sníval s chrobákom v hlave. Býval vo

Uherské Hradiště 2009, vpravo T. Hladký

vesmíre. Niekedy v červenohnedom ováli riešil zemské stvorenie, kryštály i prahmoty. V zlatožltej nechal explodovať supernovu a znovu s okom v krabej hmlovine chcel uvidieť deti tejto planéty, aj rozpoltenosť duše, praskliny srdca, či zabudnuté tvary Babylonskej veže. Čas nechal rozpadnúť, aby prišiel k rozhovoru znakov, údivu Matúša Čáka, zvedavosti i ťahaníu osudu.

Postupne ubiehali roky. Rokovania fantázie s duchom i tvoriacim sa dielom pokračovali. Prehodnocovali sa dosiahnuté méty. Ometali sa zabudnuté nápady a napadli sa aktuálne nápady. Boli i malé odbočky do zátiší stíšených v hnedozlatých koloroch. Misy, džbány, poháre. No ešte nebol čas na memoáre. Ďalší výkon mysle, či závan fantázie spustil motto fragmentácie celku a hry na skrývačku. Postupne, od raných surrealistických, prvoplánovo, až ilustračne priznávaných prvkov do ich druho- či tretoplánového posúvania a reverzu s čistými tónmi viacerých farebných chagallovských mostíkov. Jasné pigmenty, ako pole kvitnúcej repky prikrývajú, prekrývajú a rafinovane ukrývajú ďalšie a ďalšie výjavy. Tie sa opäť vynoria, keď oko k nim zamieri, pridá videnie pod červeným, modrým, žltým, zeleným, či neutrálne hnedým oparom. Výjavy sa vyjavia, prehovorí i prihovoria rečou hladkou, upravenou, na viackrát maľovanou – rukou Hladkého. Je tam všetko, čo núka ateliér. Aj Zuzana, aj tulene. Všetko priznané i nepriznané. Čo jeho je. K okamžitému nápadu. Dôverne známe. Ostrovy s reliéfmi tvárí, anatómií a všakovakých ďalších rafinácií, na svetlo Božie vyliezajúcich, len pre tých nie náhlivých. Pre tých, čo radi lovia sekundárne obrazy z koláží, pokrčených štetcami, ktoré autor lepil spolu so snami a rokmi skúšok pred nimi.

Akosi takto si maliar Tibor Hladký hľadá vyčerpávať múzy. Sú mu prajné v nápadoch, motívoch i rukopise. A keď sa umelcovi darí, tak ozvenou sú uznania i ceny nielen v trenčianskom, ale i v celoslovenskom spektre na Výtvarnom spektre. Nič však nemá úplne hladký priebeh. Hľadanie i nadanie pokračuje. Dnes, keď trochu bilancujeme na moravskej strane, má Tibor určite ďalšieho chrobáka v hlave. Možno dvoch. Možno chrobáčí krídla. Na krídlach fantázie lieta po plátne. Opäť je v ateliéri, pri palette, tubách s farbami, ľanovom oleji i terpentíne... Nevinne a možno i pri víne, maľuje pre nás surrealistické pozdravy z rajskej záhrady, aj Krohovej architektúry, mesta na Považí – mesta Novej Dubnice.

Jozef Vydrnák, Uherské Hradiště 2009

Pravdivá krása tvorby Brigity Roderové

... **S** nově lyrické pastely a sochařské objekty paní Brigity Roderové zaujmou na první pohled. Ihned vtahují diváka do svého duchovního světa, a pak vedou pozornost od celku k detailům krajin, domkům a kostelům, měsíčnímu nebi a oblakům, rostlinám i zvláštním způsobem pojednávaným postavám, které se ze všeho nejvíce podobají andělům a dovršují harmonický smysl výjevů. V těchto vizuálních básních nesou všechny ústrojně použité výtvarné prvky, znaky a symboly sdělení, které nelze vyjádřit slovy, ale jehož smysl je pregnantní a nepřehlédnutelnou oslavou bytí: tady je krása řečí pravdy.

Z podoby artefaktů, ale i jejich nevelké četnosti, je zjevné, že autorka pracuje z vnitřní nutnosti a ve chvílích inspirace, kdy se v mysli spojují a do estetických forem zvýznamňují všechny prameny poznání. Díla Brigity Roderové by takto nemohla vzniknout bez hluboké zkušenosti utrpení a lásky, bez tragického vědomí lidské konečnosti, ale ani bez veliké naděje z víry a zvláštní intelektuální zkušenosti.

Brigitu Roderovou nejvíce oslovila starozákonní židovská moudrost a chadský středoevropský mysticismus, věčné myšlenky poukazující k posvátným nadsvětlním hodnotám a zároveň myšlenky tak velice užitečné pro každý všední den. Vyústění těchto duchovních tradic v kontextu moderní civilizace našla v dílech Franze Kafky. Její vnitřní intelektuální svět však není konfesijně ohraničený a uzavřený. Stejně silně je sycen radostnou zvěstí křesťanských evangelií a pochopením naší východní slovanské spirituality, zřetelné snad nejvíce z románů F. M. Dostojevského. Poznání neohraničené pouhou logikou, cesta rozumu i srdce, je klíčem k prožitku transcendence i k uměleckým výkonům této výtvarnice. Její umělecká tvorba a život v kráse jsou Boží milostí, vzácným darem, který nechce promarnit.

Jaroslav Zapletal, Uherské Hradiště 2010

Vlastimil Mahdal • Retrospektiva

Vlastimil Mahdal inklinuje k monumentální malbě. Ať tvoří na jakékoliv ploše, stále se mu tato plocha jeví jako nedostatečná k tomu, aby vyjádřil touhu říci štetcem vše, co má na srdci. Dokáže obraz rozčlenit do několika přísně rozdělených ploch, z nichž každá má svůj děj, a přece součet jejich myšlenek spojuje se v jedinou myšlenkovou filozofii – burčující svědomí každého z nás. Z Mahdalových obrazů sálá sugestivní a imaginární energie. Malířské dílo Vlastimila Mahdala je hrou i tancem vášnivých tahů štetcem a barev, kdy se nakonec děj obrazů mění v nekonečném vesmíru. Dílo Vlastimila Mahdala je výrazně nadsmyslně metafyzické.

Oldřich Páleníček

Kdybych chtěl být poněkud ironický nebo sarkastický, řekl bych, že tvorba Vlastimila Mahdala se vymyká současným trendům výtvarného umění, poněvadž autor umí výtečně malovat. A to se nyní nenosí...

... Jeho volná tvorba je postavena na hravém principu kombinování a prolínání několika směrů a stylů moderního umění, nikoli ovšem dle postmoderních postupů, které umožňují takřka cokoli. I díky studiu je Mahdal poučen dějinami moderního umění, a tak vstříbal a přetavil podněty surrealismu (Dalí, Margritte), imaginativní malby (Šíma, Zrzavý), akční a gestické malby (Pollock, Rauschenberg), pop artu (Warhol), případně konstruktivismu (Kandinský). Mahdalovy vize vznikají variováním uvedených podnětů, autor si s jejich poetikou pohrává a přetváří je k obrazu svému. I když různorodost podnětů na ploše obrazu postřehneme, vše je kompozičně i myšlenkově zvládnuto v uzavřený celek. Sen a skutečnost se setkávají, atakují a prolínají. Přesvědčivě charakterizuje Mahdalův přístup v jednom

Trenčín 2010, V. Mahdal a J. Tichá

z katalogů malíř Alois Sikora: „Mahdal patří mezi umělce inklinující k sugestivní, vizuálně diferencované malbě se surrealistickým podtextem. Obraz je tvořen specifickým pohledem a divák tak vnímá kompozici tvarovou i barevnou, intenzivní plošnost na jedné straně, lazurové průlomky do obrazových ploch na druhé straně. To vše zůstává hlavním zdrojem magického působení jeho obrazů, které si zachovávají schopnost metaforického, poetického zobecnění symbolu. Ta se snoubí s autonomním přístupem k barvě a dynamičnosti každého obrazu a jednotlivých prostorů, které otevírají oponu do umělceva nitra.“

Námětově se Mahdal inspiruje literárními motivy, blízká je mu problematika mezilidských vztahů i vztahů člověka k přírodě, občas vnáší do metafor obrazů zobecňující filozofická a etická poselství. Cizí mu nejsou ani narrativizující tendence – vypráví či naznačuje děje, příběhy, ale také si dovede hrát se základními tvary

a objemy – koule, kužely apod. At' se na jeho obrazech setkává vesmírné nekonečno třeba s konkrétním, každodenním předmětem, vše je dokonale skloubeno autorovým osobitým rukopisem. A i když nemusíme obraz do všech detailů rozšifrovat – vždy je na co se dívat. A to není v současném pomateném a zmateném postmoderním výtvarném světě zase tak obvyklá deviza.

Miroslav Potyka, Trenčín 2010

Branislav Kristín • Recyklácia mojich cyklov

Kristín mi sprítomňuje neviditeľné zemetrasenia, vibrácie, pohyby emocionálnych vrstiev, pocitov, predstáv aj predtúch v jeho vnútri. Témou, ak chcete príbehom, dejom, posolstvom tejto kompozície je, že to najdôležitejšie sa deje vo vnútri, v hlave, v srdci, v nevedomí. Kristín mi predstavuje a sprítomňuje svety za svetmi, hĺbky za plochou, teológiu svetla, ktoré prerážajú tmou našej nevedomosti a pýchu našej nekonečnej zvedavosti. Umelec vo svojich obrazoch líniu rozrýpal v zmnoženom rozostrenom rytme tak, že buď ilúziu plochy a bez utišenia zaniká v obrazovej rovnováhe s novou dynamikou, čitateľným svetelným kontrastom, raz ťaživo bizarnou, inokedy až asketickou farebnosťou. Autor pokročil tak ďaleko, že pomaly odtiaľ dovidieť na jaskynné maľby pravekých lovcov mamutov a inej zveri v Altamire. Branislav vo svojej tvorbe nikdy nepôjde pod svoju úroveň, a to v jeho prípade znamená, že nikdy nebude rezignovať na sen, na fantáziu, na to, čo nie je vidieť, a pritom je najpodstatnejšie v ľudskom živote, a to je vnútorný život duše a nevedomie. Výtvarník nám dáva veľa šancí, aby sme aj my vedeli použiť svoju imagináciu. Čiže, aká je odpoveď na jeho tvorbu? Nuž taká: „Toto som si ja predstavil, toto sa mi snívalo, toto som si vyfantazíroval a ty, divák, snívaj so mnou, vráť sa do svojej pamäti, vráť sa do minulosti a rozmýšľaj o archetypoch, o ľudstve, o svojom kóde, o svojej informácii.“ V tomto si tvorbu Branislava Kristína vážim a považujem ho za veľký talent duchovne poznačenej, hľadajúcej a najmä pýtajúcej sa tvorby v súčasnom mladom, nielen trenčianskom, ale celoslovenskom výtvarnom umení.

Marián Kvasnička, Uherské Hradište 2010

Uherské Hradište 2010, B. Kristín s manželkou Jankou

Miro Gregor a Markéta Gregorová • Gregoriáda

Gregoriáda je rodinná značka, možno rodinné striebro. Je to šifra pre duálnu komunikáciu otca Miroslava a dcéry Markéty Gregorových. Prišli z Považia. Predtým však, tam niekde na teplansko-dubnických lúkach, sihotiach, štrkových plážach Váhu, či bez pážat v bežnom živote, alebo v rodinno-pracovnom virvare sa ich mysle zatvárali do rámov, vznášali sa nad papierom, sadali pred plátna. Hľadali obsahy i kompozície, tvary aj farby, sociálny portrét, krajinu, často u Miroslava, priam Bazovského smotanovo bielu. A keď sa všetky ingrediencie našli, potom varili, dusili, možno sa i pridusili, čelili prvým, druhým, tretím a ďalším oponentom, kritike. Dobré mieneným radám i skratom, keď zrodená maľba bola v autorovej mysli zradená a na plátne zatretá. Zatretia boli ale iba dočasné, lebo vždy prišlo nové nutkanie, pretlak a možno i niečo na posilnenie, ale videnie i chcenie bolo jasné a v počtoch sa množiace. Vznikli fyzické celky i obsahové cykly. Vznikli maľby i kolorované perokresby. A ako to už v rozprávkach býva: možno vodníci od Váhu, láskajúci sa s vílami, čo majú radi Moravu, možno blížiaci sa čas veľkonočný, možno prajný zrak dávných Slovanov z Veligradu, a možno šťastná náhoda alebo okolnosti, dopriali plátнам zaplneným farbami, aj papierom s kresbami, využit' hradištské prestieranie a prísť sa prestrieť na vertikálne stoly hosťiteľského Klubu kultúry. Nuž čo to teda dnes máme za menu? K menu Miroslav patria maľby olejom. Prím hrá hra sociálnych portrétov ukrytých do spektra tváří. Tvária sa bezprostredne, čarujú a fajčia akoby z darovanej. Do dna sa pije a do dna maľoval i umelec. Ilúziu reálnosti necháva bez ostrého rozhrania reálne prechádzať do pozadia. Maľuje krízu, no tvorca farebne, pastózne i technologicky nie je v kríze. Je sám sebou i so sebou. Ako rozžiarené júlové ráno. V cykle zátišia priznáva jasné tóny. Komponuje na žltú i ohnivočervenú. Necháva vynárat' skladby z kvetov a odtiaľ už nie je ďaleko sláviť krajinu svetlom predierajúcim sa cez koruny stromov. V ďalších dielach nie je na konci so silami. Kónskí siláci sú priam živočíšnou témou a Miroslav túto jednotku sily doslova miluje a radostne na takúto tému maľuje. Nie je to však naše konečné konštatovanie, lebo to, čo otec rád vrství, prekryva, zakryva, či hľadá širokým štetcom, u dcéry Markéty je už v inom jablku. Padlo technologicky ďalej od stromu a ako protiváhu vybralo si voči štetcu perokresbu. A voči impulzom aj rozmachu otca Miroslava nastúpila trpezlivosť, priam drotárska zručnosť pera Markétinho. Marky, ako ju doma familiárne volajú, zhodnotila dary od Boha: hrotom pierka suverénne paličkuje, splieta, meandruje a kompozične vandruje po papieri, namieri takmer vždy i do obsahu a všetko jemne popolieva polevou z akvarelového, či anilínového pigmentu. I keď robí čiernym tušom, jej myseľ je naopak svieža, rada vymýšľa a v názvoch spríada. Vie vystihnúť i moment odpustenia ďalšieho lineárneho množenia. Vie, že keď je Gaussova krivka na vrchole, kompozičia je primárne akurátna a zdravá. Takáto skladba je už pre dobrý pocit. Najskôr autorky a potom sekundárne i diváka. Presne ako dnešná

Uherské Hradiště 2011, vpravo M. Gregorová, v strede M. Gregor

výstava. V tomto pozimnom čase je nádychom rozkvitnutej halúzky, ktorú režeme pred časom veľkonočným a dávame do vázy, aby nám i v dome zažiarilo slnko. Dnes to máme bez rezania. Možno s troškou kultúrno-klubového vešania. Určite však prezerania, optického bratstva od Miroslava i zrkového sesterstva od Markéty. Keď však bratstvo so sesterstvom sa vloží do nášho vnútorného predsviatočného pohára, budeme cítiť nádych jari a nebudeme sa dnes domov ponáhľať. Budeme vizuálne piť a nasávať krásu rozkvitnutej halúzky Miroslava a Markéty Gregorových – budeme vizuálne piť a nasávať krásu rozkvitnutej Gregoriády.

Jozef Vydrnák, Uherské Hradiště 2011

Drahlava Burďáková • Obrazy – grafika – koláže

Drahlava Burďáková z Uherského Hradiště se výtvarné tvorbě (především kresbě) jako koničku věnuje od roku 1959. V sedmdesátých letech studuje na LŠU v Uherském Hradišti u profesora Rudy Kubíčka, pod jehož vedením se seznamuje s novými možnostmi a technikami výtvarné tvorby. V roce 1974 se stává členkou Výtvarné skupiny při tehdejší Sdruženém závodním klubu v Uherském Hradišti, která soustředila výrazné amatérské výtvarné talenty regionu. Mnohé z nich znáte – Bystřický, Botek, Psoška, Pavlica, Kup, Abrhám, Nemrava, Šrahůlek, Vlasatík a další...

... Autorka se věnuje především malbě a grafice (suchá jehla), dříve to byly i koláže a kresby. Vedle portrétů jsou hlavním námětem přírodní motivy. S jistou dávkou lehké symboliky zachycuje mnohotvárnost přírody a její proměny v čase zrodu i zániku. Opojení krásou přírody (ve všech proměnách) zvyrazňuje její něžně ženský rukopis. Vyznění obrazů (i se symbolizující „podzimní“

tematikou) není depresivní ani lacině sentimentální. Spíš trochu melancholické, což podtrhuje typická paleta barev – harmonický souzvuk zvláště jemných, jakoby přidušených valérů modré, fialové, zelené, oranžové... Kresba je bohatá, rozvedená do takřka barokizujících drapérií. Jistá dávka impresie dodává obrazům i při reálnosti námětů (kytice, zátiší, portréty) až snový charakter.

Myslím, že z celé výstavy na nás dýchá klid, pohoda, vyrovnanost a vstřícná atmosféra. Věřím, že každý z nás si alespoň malou dávkou z těchto pocitů odnese sebou.

Miroslav Potyka, Trenčín 2011

Trenčín 2011, vpravo D. Burďáková

Izabela Bulková a Jozef Švikruha • Výber z tvorby

Priplieť sa múze pod ruky býva často osudné. Ešte osudnejšie je, keď sú múzy dve, nebodaj aj tri, či viac. Jedna nadeľuje talent z jednej strany kolísky, druhá z druhej, tretia z tretej a tak by sme mohli pokračovať. A dieťa ešte o ničom nevie, nedávno narodené si spokojne hovie a vyspáva sa do života. Detstvo ho však už prikvačí, lebo to, čo klíčilo od narodenia, vyháňa byť aj lístky, aby prehuplo do mladosti a začalo stebľa hustiť a puky rátať v rozpuku. Do popuku to však nie je pre adepta z kolísky, ktorý skúma dary a hľadá cesty aj cestičky, ako vyvierajúcim pramienkom prehĺbiť jarčeky a pustiť ich po lúke zurčať, čeriť a aj sa u smädných prihlásiť. Od Svätopluka však máme náuku o prútoch, ktoré viac vydržia a nezahynú, ak sa svorne budú držať spolu. A tak i talenty, čo zurčia osve, je často dobré poskladať v zväzok – a nechať vytrysknúť v primárnej riave. To platí i o duálnej výtvarno-pedagogickej múze dvoch vizuálnych poslov z Trenčína: výtvarníčky a pedagogičky, a aj literátky Izabely Bulkovej a výtvarníka a pedagóga Jozefa Švikruhu. Izka, ako ju familiárne volajú kolegovia i Jozef, upísali svoju životnú profesijnú cestu pedagogickej práci s výtvarne nadanými deťmi. Paralelne a priebežne však viedli i neustály dialóg s vlastnou výtvarnou paletou. Takto dvojímúzne prežili celú svo-

ju výtvarno-pedagogickú kariéru, až po ich odchod na zaslúžený kantorský dôchodok. Tento schodok ale nespôsobil aj ich výtvarný dôchodok. Lebo to, čo predtým obetovali v prospech detí, dnes už obetujú ich mladší kolegovia, a oni sa už môžu naplno oddávať svojmu maliarskemu hodovaniu. Aj keď píšem tieto riadky v pôste, nemusím sa krotiť, pretože tu nejde o brucho, či iné telesné užívanie. Ide tu o hojné vizuálne pokrmy na povzbudenie nášho nehmotného vnútra, ktoré sa i takouto formou môže pripravovať a očisťovať v období čakania na bahniatka a Baránka. Prejdime teda k dnešným adeptom a k ich spôsobom prebúdzania duše.

Maliarka Izabela Bulková okrem toho, že tvorí v ateliéri v Trenčíne, veľmi rada chodí vytešovať svoje vizuálne predstavy na chalupu v Bošáckej doline. Tam, stíšená v tíšiniach, maľuje svoje žlté, zelené, modré, či hnedočervené sny. Potom, prebudená v pavučinách, necháva prehovoriť oheň, vodu, vzduch aj zem. Obrazy v pastelovej atmosfére sú ľahké a prelietavé z plochy na plochu, ako motýle. Každý formát má svoju dominantnú farbu, ktorú však ešte autorka vytláča do výšky cez reliéfné štruktúry. Tieto topografické línie často využíva i na prerozprávanie obsahového posolstva diel. Pracuje i s lokálnym detailom a ponecháva pre oko hlavnú i oddychovú časť maliarskej plochy. Vedľa seba ležiacie akordy i komplementárne farby veľakrát v ohnisku zapaluje do pigmentovej mozaiky, z ktorej nechá do strán rozvinúť priam nitové meandre. V predstavených cykloch sa rada radí s anjelmi, či ľudskou figúrou, najmä z prostredia dobrých – možno bošáckych – lesných víl. Pohyb dotvárajú prvky už spomínaných motýľov, priznané i tušenej vegetácie a kvetenstva, no i mihotanie drobných dotykov štetca, či prílivov a odlivov lazúry pod arabeskou opakujúcich sa kresobných rytmov. Rýmy a rytmy, rytmy a rýmy – čo Izka neroztancuje na plátne, to napíše perom. Vždy je to Bulkovej obrana i ochrana – v dobrej viere tvoriť, a potom vytvorené posúvať k radosti ďalej.

Druhý vystavujúci adept a Izabelin pedagogický kolega, maliar Jozef Švikruha, svoje krajinárske kompozície prináša v preštylizovanej realite. Má rád hory i doliny, zátišia domcov ukryté pod oblúkmi pokosených lúk, voňavé úvrate, prvých lások pašienky i podkrovia z kroviny, ktoré snívaniu otvárajú hlbiny. Plné aj na kost' odhalené kopy sena. Cesty prehupujúce sa z doliny do doliny. Život kopaníc vo všetkých ročných obdobiach. Viditeľné stopy neviditeľných lazníkov, dávno, pred maliarovým ránom, vytvárajúcich ďalšie stopy pre budúce obrazy. Jozef Švikruha rád cyklicky strieda oblúky aj farebné jazyky, vegetáciu i ľudovú architektúru, archetypy a znaky života. Vo vystavených malbách prevažujú lomené farby s odtieňmi zelenej, modrej i železito-červenej. Zimné scenérie v bielo-šedo-modrej. Autor v nastolenej téme i farebnosti nás často posúva do svojich chlapčenských čias – do spomienok a obzretí mysle. Volá nás bosými nohami brodiť sa potokom a hmatať pod koreňmi v nádeji, že ucítíme raka, pstruha, či inú dobrodružnú požíveň. V zime zas na „kvintá-koch“ otestovať ľadovú prikrývku na potočnej hladine. A pri návrate domov uvidieť plot, stoh, drevenicu a v nose zacítiť dymové posolstvo starou mamou rozkúrenej pece. Toto sú nášho rána reflexie, o ktorých si často myslíme, že sú stratené. Opak je ale pravdou. Obrazy Jozefa Švikruha nás vždy k nim dovedú, pretože sú potešením srdca a reštartom duše.

A čo dodať na záver? Snáď len pozvať k vychutnaniu. Ak je žiaduce, treba si vizuálne aj posoliť, možno spomienky trošku okoreniť, či jarné lúče slnka k obrazom vpustiť. V myslí si priniesť kytičku fialiek a s farbami privoniavať i návraty k vôni detských liet. A ak občas po zime zakašleme, tak pre zdravšie telo pomôže podbeľ. Lebo duch sa už ozdravuje – je na správnom mieste a dostáva ozdravnú kúru z obrazov Jozefa Švikruha a Izabely Bulkovej.

Jozef Vydárnák, Uherské Hradiště 2012

Uherské Hradiště 2012, J. Švikruha a I. Bulková

Trenčín 2012, K. Tábořský, P. Baroňová

Karel Tábořský • Drevořezby

Říká se – nevstoupíš dvakrát do téže řeky. Nicméně Karel Tábořský je odvážný a své drevořezby přivezl do Trenčína již podruhé – tentokrát do Katovho domu...

... Karel Tábořský se narodil v Uherském Hradišti, ale dětství a mládí prožil v Bojkovicích, kde maturoval. V roce 1977 se přestěhoval do Uherského Brodu, kde žije a tvoří dodnes. V té době se také začal věnovat drevořezbě (plastika, reliéfy, obrazy, objekty, užité předměty). Jeho vztah k hudbě a k lidovému umění jej jednak přivedl do folklorního souboru Olšava (kde řadu let působil jako tanečník), jednak inspiroval silně jeho první řezbářské práce a inspiruje je stále. Vedle toho čerpá náměty z městské scenérie a historických dominant (Uherský Brod, Bojkovice, Uherské Hradiště, Trenčín, Šumice, Nivnice, hrad Buchlov, Barborka apod.). V tomto směru mají mnohé práce až dokumentární charakter, neboť zachycují a zobrazují mizející svět. Potvrzují to i současná díla inspirovaná založením Uherského Brodu a pověstmi o Černém Jankovi (cena pro Musaion film pořádaný Muzeem J. A. Komenského). Nevyhýbá se ani portrétům a figurálním námětům. Na výstavě jsou zastoupeny všechny námětové okruhy.

V jeho tvorbě je patrná na jedné straně takřka kubičující stylizace prostoru a proporcí, na druhé inspirace tradicí a postupy lidových řezbářů. Nejprve řezal plastiky a reliéfy, později začal reliéfní obrazy dotvářet tak, že rám se stal součástí obrazu a umocňuje jeho celkové vyznění, neboť způsobuje zajímavý prostorový, hloubkový a perspektivní efekt. Svě práce většinou dotváří mořením a citlivou prací s barvou. Tábořský dokáže bezesbytku využít výtvarně nosný potenciál výchozího materiálu, jeho estetické cítění je podpořeno technickou zručností a vřelým vztahem ke dřevu. Důležitý je fakt, že si řadu let drží svůj styl, svoji poetiku. Drevořezby se přesvědčivě uplatňují v interiérech, ožívují je a proteplují, o čemž se můžeme přesvědčit v řadě uherskobrodských i jiných objektů...

Miroslav Potyka, Trenčín 2012

• Obsah ... strana

• História družobných stretnutí fotografov a výtvarníkov regiónov Trenčín a Uherské Hradiště	1	• Dívat se s Evenem..., <i>Jiří Jilík</i>	41
• História kolektívnych družobných výstav fotografov a výtvarníkov regiónov Trenčín a Uherské Hradiště	6	• Pod čiarou, <i>Jozef Vydrnák</i>	41
• FOPO 8, <i>Miroslav Potyka</i>	14	• Jaroslav Abrahám a priatelia (Drahoslava Burďáková, Jan Botek, Miroslav Bystřický, Tibor Hladký, František Pavlica, Petr Psotka), <i>Miroslav Potyka</i>	42
• 10. ročník FOPO 8, <i>Jan Beran, AFIAP</i>	15	• Maliar Tibor Hladký, <i>Jozef Vydrnák</i>	42
• FOPO 8 – príklad tvorivej spolupráce, <i>Fero Tomík</i>	15	• Pravdivá krása tvorby Brigity Roderové, <i>Jaroslav Zapletal</i>	43
• Výtvarná skupina Sdruženého klubu pracujících v Uherském Hradišti, <i>Jaromír Šváb</i>	15	• Vlastimil Mahdal • Retrospektiva, <i>Oldřich Páleníček, Miroslav Potyka</i>	43
• Amatérska výtvarná tvorba okresu Trenčín, <i>Miroslav Potyka, Július Remper</i>	16	• Branislav Kristín • Recyklácia mojich cyklov, <i>Marián Kvasnička</i>	44
• Neprofesionální výtvarná tvorba okresu Uherské Hradiště, <i>Igor Zhoř</i>	17	• Gregoriáda • Miro Gregor a Markéta Gregorová, <i>Jozef Vydrnák</i>	45
• Fotoskupina Impuls a Fotoskupina Méta, <i>Miroslav Potyka</i>	18	• Drahoslava Burďáková • Obrazy – grafika – koláže, <i>Miroslav Potyka</i>	45
• Stretnutie – Setkání 2000, <i>Jan Tluka</i>	18	• Izabela Bulková a Jozef Švikruha • Výber z tvorby, <i>Jozef Vydrnák</i>	46
• Stretnutie – Setkání, Setkání – Stretnutie, <i>Jozef Vydrnák</i>	19	• Karel Táborský • Dřevořezby, <i>Miroslav Potyka</i>	47
• Stretnutie – Setkání, <i>Rudolf Dobiáš</i>	20		
• Rudolf Dobiáš, <i>Jan Tluka</i>	20		
• Dobrý Dobran z Dobrej (Jubilujúcemu Rudkovi Dobiášovi), <i>Jozef Vydrnák</i>	21		
• Esej pre Jarku T., <i>Jozef Vydrnák</i>	21		
• História družobných autorských výstav výtvarníkov a fotografov regiónov Trenčín a Uherské Hradiště	23		
• Jiří Suchý – ako ho nepoznáme, <i>Jiří Suchý</i>	25		
• Miroslav Horníček • Jiří Šlitr • Jiří Suchý, <i>Miroslav Potyka</i>	25		
• Jan Tluka • Valašské návraty a Antonín Kostka • Vlára, <i>Jan Tluka</i>	26		
• Jan Tluka • Jiná realita, <i>Anton Štubňa</i>	26		
• Anton Štubňa • Metamorfózy, znaky, objekty, <i>Jan Tluka</i>	27		
• Jozef Steinecker • Malíř s duší muzikanta, <i>Jan Tluka</i>	28		
• Duhové tóny z palety Jozefa Steineckera, <i>Jaroslav Zapletal</i>	29		
• Hledání obrazu • Hledání světla, <i>Jan Tluka</i>	30		
• Óda na Jana Tluku, <i>Rudolf Dobiáš</i>	31		
• Miroslav Potyka • Lidé – folklor – divadlo, <i>Jiří Jilík</i>	32		
• Brigita Roderová • Hlas ticha, <i>Július Činčár • Orbis pictus, Jan Tluka</i>	34		
• Divadlo světa (Júliusovi Činčárovi), <i>Jan Tluka</i>	35		
• Jozef Vydrnák • Obrazy – grafika, <i>Miroslav Potyka</i> ...	35		
• Slovo o maliarovi Vydrnákovi, <i>Rudolf Dobiáš</i>	35		
• Radovidenie – Hilda Lojdllová • keramika a František Pavlica • obrazy, <i>Jan Tluka, Miroslav Potyka</i>	36		
• Milan Bouda • Koláže a jiné hříčky, <i>Oldřich Páleníček</i>	37		
• Pod Annapurnou (Július Remper v Uherskom Hradišti), <i>Rudolf Dobiáš</i>	38		
• Folklorne inšpirácie Lenky Jurečkovej, <i>Jan Tluka, Miroslav Potyka</i>	38		
• Nad obrazy Moarcha Eveno, <i>Jan Tluka</i>	40		
• Moarch Eveno, <i>Miroslav Potyka</i>	40		

Maliar J. Činčár, fotograf J. Strnad

Trenčín 1991

TRENČÍN - UHERSKÉ HRADIŠTĚ
PRIATELSTVA
L. FARIEB
FESTIVA
TKÁŇ
IE-SE
NUT
RET
ST

Stretnutie

—

Setkání

—

festival farieb a priateľstva

**Zborník materiálov zo spoločných aktivít
Trenčianskeho osvetového strediska v Trenčíne
a Klubu kultury Uherské Hradiště
v oblasti výtvarníctva a fotografie
(1970 – 2012)**

Vydalo: Trenčianske osvetové stredisko v Trenčíne v spolupráci
s Klubom kultury Uherské Hradiště

Zostavovatelia: Janka Masárová, Miroslav Potyka

Jazyková úprava: Jana Muchová

Ilustrácia na obálke, typografické ilustrácie, grafická úprava:
Jozef Vydrnák

Fotografie: Milan Bouda, Jan Hrdina, Julius Kákoš, Štefan Majtán,
Miroslav Potyka, Oldřich Prajza, Karol Surmár, Zdenko Štefánik,
Jan Tluka, Milan Zámečník a archív Trenčianskeho osvetového
strediska v Trenčíne a Klubu kultury Uherské Hradiště

Príprava do tlače: Mgr. Marián Rosa

Tlač: Agentúra Pardon-TN, s. r. o., Trenčín

Náklad: 500 výtlačkov

Rok vydania: 2013

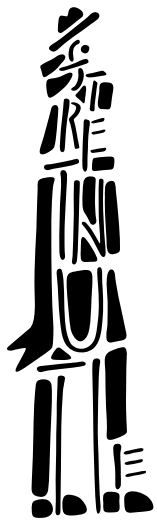
ISBN 978-80-7092-032-9

TNOS
TRENČIANSKE OSVETOVÉ STREDISKO
V TRENČÍNE

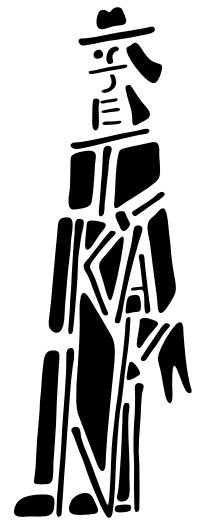
klub kultury
uherské hradiště

2008

2009

2012

